

Віктор Рог

МОЛОДЬ І НАЦІОНАЛІЗМ

БІБЛІОТЕЧКА МОЛОДОГО УКРАЇНЦЯ
МОЛОДІЖНИЙ НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ КОНГРЕС
ФУНДАЦІЯ ЮРІЯ БОРЦЯ

Віктор Рог

МОЛОДЬ
І НАЦІОНАЛІЗМ

Київ
Діокор
2002

УДК – 321.011(477)

ББК 66.3(4 УКР)М69

ISBN 966-96-038-2-7

РОГ В.

Молодь і націоналізм. –

К.: Діокор, 2002. – 96 с.

Пропоновані матеріали – лише невелика частинка багатогранного доробку автора, відомого з публікацій в українській та зарубіжній пресі, зокрема в газетах "Шлях перемоги", "Незборима нація", "Гроно", "Голос нації", "Народна газета", "Вечірній Київ", "Україна молода", "Добрий день", "Наша справа", "Дзвін Севастополя", "Українська думка" та ін., журналах "Визвольний шлях", "Напрямок", "Українські проблеми", "Державність", "Український Засів".

Погляди автора є послідовними, позиція – чіткою і принциповою, актуальність порушених проблем – очевидною.

Редактор Віктор Рог

Макет і художнє оформлення Євгена Коваля

Відповідальний за випуск Василь Бойко

Віктор Рог

МОЛОДЬ І НАЦІОНАЛІЗМ

АДРЕСА ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРОВІДУ МНК:
01034, м.Київ-34, вул.Ярославів Вал, 9 пом.4
тел. 234-70-20 E-mail: mkun@ukr.net
www.UkrNationalism.org

Слово, яке спонукає до дії

Віктора Рога я знаю давно. Майже половину його козацького життя.

Спочатку ми співпрацювали на відстані — він творив українське життя у Сумах, я щось пробував у Києві.

Врешті, наші стежки-дороги зійшлися.

На київському асфальті.

І це добре. Адже юні провінційні таланти мусять стати талантами зрілими, вишколеними столичним творчим середовищем і столичним темпом життя.

Бо відомо — життя твориться скрізь, історія ж — у столицях.

І здійснилося те, в що Віктор не вірив: переїзд до Києва, де завдяки своїм талантам і наполегливості він став відомим громадським діячем, публіцистом, журналістом, виховником, політиком, істориком, видавцем, редактором.

Віктор за своє молоде життя зробив чимало — іншому і двох-трьох життів не стало б, щоб звершити те, що він зробив за якихось 15 років.

Але я все ж ловлю себе на думці, що десь глибоко в душі незадоволений ним.

Незадоволений, бо хочу від нього більшого...

Бо, власне, від кого ще вимагати більшого?

Адже нині радієш навіть дрібниці, яку зроблять інші.

Така наша ситуація.

Ситуація занепаду. Багаторічного вже відкату хвиль.

Високі колись критерії і вимоги до соратників (тих, хто ще лишився) давно змаліли. Ну, що візьмеш із людей, для яких найвищою точкою кипіння є солом'яний запал? У яких є сто пояснень, чому він не зміг... Тому й радієш малому, що кладеться у фундамент майбутніх... ні не перемог, лише успіхів.

Максимальні вимоги залишилися лише до себе. І кількох, на кого розраховуєш.

Тому й невдоволений Віктором, бо ставлю до нього вимоги, може, й не максимальні, але ж високі. Бо поважаю його, вірю, що він здатний долати гори, не тільки горби.

До речі, ці горби для багатьох лишаються нездоланими перешкодами впродовж усього життя...

Якось я жартома назвав Віктора ветераном Визвольних змагань. Справді, який ветеран у 32 роки?

Але коли згадати, що Віктор включився у боротьбу в 18 років та ще на кордоні з Росією, а не в філіжанково-колежанковому Львові, чи затишно-мінеральному Моршині.

Вже майже половину свого життя Віктор Рог віддав справі Української України.

І це велике його щастя.

І наше.

І хоч Україну своєї мрії ми ще не здобули, але упиваємося солодко-похмурими мріями про неї. І ця книга Віктора — де є ранні й теперішні його твори — і є тією мрією, яка рано чи пізно перетвориться у сумну реальність для наших ворогів. Адже у них одна лише доля — з історичних наших супротивників перетворитися на літературних, навіть музейних.

Побачите, прийде час, коли наші онуки чи правнуки запитуватимуть: "А хто такі росіяни?!" Так як зараз запитують: "Хто такий Ленін?"

Час, коли український чобіт зупиниться на карку знахабнілого окупанта, настане. І книга українського подвижника Віктора Рога цей час наближує, адже її прочитають ті, хто вже примірює ці чоботи.

Роман КОВАЛЬ, письменник

Присвячується
світлій пам'яті

Олександра
Богатирчука

Віктор РОГ

Віктор Рог, голова Молодіжного націоналістичного конгресу, редактор молодіжної газети "Троно".

Народився 21 травня 1970 р. в селі Погожа Криниця на Роменщині (Сумська область) в селянській родині. У 1988 – 1989 роках – служба в армії. З 1990 р. – голова Співки української молоді "Сумщина". Учасник студентського голодування в жовтні 1990 р. в Києві. В 1993 р. закінчив Сумський педагогічний інститут ім. А.С.Макаренка за фахом "історія і педагогіка". Організатор й учасник багатьох молодіжних акцій і заходів у різних регіонах України. Автор ряду публіцистичних і наукових публікацій в українській та закордонній пресі. В 1994 році обраний головою Сумської обласної організації Конгресу українських націоналістів. Депутат Молодіжного парламенту України, в Молодіжному уряді – міністр освіти та науки (1998 – 2000 рр.). Автор книги "Не даймо загубити майбутнє" (Київ, 2000). Координатор Всеукраїнського комітету захисту студентських прав, один з ініціаторів та організаторів Акцій студентської солідарності 1998 – 1999 рр. Член Історичного клубу "Холодний Яр".

Одружений, разом із дружиною Оксаною виховує доньку. На Установчому Зборі Молодіжного конгресу українських націоналістів 28 червня 1998 р. обраний головою Молодіжного конгресу. Член президії Головного проводу Конгресу українських націоналістів (1998 – 2000 рр.).

10 лютого 2001 року на Установчому Зборі в Києві обраний головою Всеукраїнської молодіжної громадської організації Молодіжний націоналістичний конгрес.

Ми йдемо!

Виховуючи в молодому поколінні пам'ять серця, почуття повинності перед тими, хто волів загинути стоячи, чим жити на колінах, ми мусимо плекати, берегти і передавати новим поколінням духовну енергію любови до святинь нашої Вітчизни. Кожна молода людина повинна зрозуміти і до глибини душі відчутти, що таке справжнє людське життя, і що таке гідотне рабське животіння. Життя має лише дві форми: гниття і горіння. Ми обираємо другу.

Ми переконані, що ненависть є зворотнім боком нашої любови. Ми не віримо, що можна посправжньому любити рідну матір і не ненавидіти тих, хто над нею знущається. Вслід за Лесею Українкою ми повторюємо, що «тільки той ненависти не знає, хто цілий вік нікого не любив». Чим сильніше ми любимо Україну, тим сильніше ми ненавидимо її ворогів. Незримі скрижалі "Кобзаря" "Заповітом" Шевченка вказують нам шлях через імлу. Ми гордимся героїчним минулим нашої Вітчизни і соромимося її ганебного сучасного. З могил Героїв беремо силу і наснагу. Нам гідко відчувати, що на "мільйон свинопасів" — один козак. Згадуючи про триста юнаків, які полягли за волю України під Крутами, ми не говоримо: "Сиділи б собі вдома - зберегли б життя для майбутнього". У нас від цих спогадів сильніше б'ється серце і стискаються кулаки, і ми перепитуємо себе: "Чи маємо ми право чесно глянути цим Героям у вічі?!" Ми відчуваємо їхню звитяжну пульсуючу кров у своїх жилах.

Нехай ця кров пробудить у тобі святу любов і таку ж святу ненависть. Нехай у твоїй душі зродиться і живе вічна палка ненависть до ворога. Ми не можемо пробачити страшних злочинів окупантам і їх лакузам-прислужникам.

Дух Міхновського, Коновальця, Шухевича. Байдери і Стуса кличе нас боротися до кінця без пощади. "Ненависть – це духовна енергія любови до святинь нашої України, це живлюче повітря, на якому тримаються крила мужності".

Попіл дідів і прадідів, знищених, закатованих, спалених у Батурині, під Крутами і Базаром, у катівнях НКВД і у таборах ГУЛАГу – нехай вічно стукає у наші груди - скільки б часу не пройшло.

Хто не любить молота, той мусить бути ковадлом. "Ні сліз, ні ридань, ні прокльонів..." Ми не намагаємося виблагати, вимолити чи вишахрувати якусь Україну у ворога, бо певні, що "Москва сльозам не вірить", та і "прокляті ті пісні, що викликають сльози в переможця! То сльози нільських ящурів" (Леся Українка).

Лише через розбудову власної сили досягнемо мети, бо "нових сотень, батальйонів" потребує Україна. У цьому жорстокому світі поважають вільних і рахуються з сильними. "Зважають не на тих, кого поневолюють, а на тих, хто одбивається". Нам набридла порожня балаканина і облудлива демагогія. Природа не терпить лінивих і не прощає помилок. Або-або!

"України, якої хочемо, ще немає, але ми можемо створити її в нашій душі" (Дмитро Донцов). За цю Велику Україну, яка вже освячена у боротьбі кров'ю найкращих її синів і "опалена вогнем фанатичного прив'язання", з радістю йдемо до бою, йдемо на муки чи на смерть, до перемоги і до слави чи в забуття.

Ми вже є, і ніщо в світі не зможе нас зупинити. І ми будемо, і ніхто не в змозі нас заперечити. "Ми незнані, але нас пізнають, нас убивають, але ми не вмираємо. Нас мають за мертвих, але ось ми живемо". Люди поділяються на дві частини - на тих, хто живе та бореться, і тих, хто за цим спостерігає. Останніх більше, і ми не можемо, та й не хочемо до них належати. Нас мало, але є

наше нестримне "ХОЧУ!" Ми хочемо такої України, яка була би маяком-дороговказом, яка б сяяла сама і освічувала дорогу іншим у непроглядній темряві, Україну "як небо ввишки, як земля виширши", а не України сірої і слабкої. Тому ми ставимо національне над особистим, майбутнє над сучасним, вічне над тимчасовим.

"Нас мало, але голос наш лунатиме скрізь по Україні, і кожний, у кого ще не спідлене серце, озветься до нас, а в кого спідлене, до того ми самі озвемося" (Микола Міхновський).

Ми, як народ, живемо і жити будемо вічно тому, що мільйони пішли на смерть в ім'я чести, гідності і волі Нації. Своєю смертю вони дали життя нам. Ми пам'ятаємо це. Ми віримо в свою святу Мету, в свою велику Правду. Ми певні і свідомі свого високого призначення.

Ми встаємо! Ми вже йдемо!

Ми – Націоналісти!

Суми, 1991 р.

Віктор Рог передає петицію під час акції за відновлення студентських пільг біля Кабінету Міністрів. 1999 р.

Хлів чи палац?

Коли добрий господар задумує будувати будинок, то насамперед він складає проект цієї будівлі. Він заздалегідь уже знає, що буде зводити – вічний сяючий палац чи хлів для худоби. Ніколи розумний Господар не почне будувати "абстрактну будову", споруджуючи "що вийде". Якщо зводиться палац, то знаєш, що для нього треба докласти максимум зусиль, віддати йому всю душу, вкласти найкращі матеріали і задіяти найкращі сили, щоб був він найліпшим, єдиним у світі, неповторним у своїй красі, стояв міцно і вічно на радість і славу творця. Якщо ж ставиться хлів, то для цього не потрібно ані особливих зусиль архітектора і будівника, ані значного таланту, та й великого бажання повністю "викладатися" на таку роботу немає. Цінуються і стоять вічно ясні палаци, а не сірі хліви.

Ми хочемо збудувати Україну-палац, а не Україну-хлів. Україну як величну споруду, що має бути найкращою і стане взірцем для інших. Україну - понад усе, а не таку, як усі. Ми хочемо такої України, яка була би маяком-дороговказом, яка б сяjala сама і освічувала дорогу іншим в непроглядній темряві сьогодення, а не сірої, яка буде п'ятим колесом до чийогось поламаного воза чи "телегі". Тільки на таку Велику Україну нам належить орієнтуватися, щоб з матеріалу, призначеного Богом для ясно-го палацу, не зліпити обдертий сірий хлів для свиней. А така загроза реальна. Наші "демократичні" архітектори не дуже потурбувалися про план-проект будівлі Української Держави і про добру команду "будівничих". І взялися будувати, самі не знаючи що, набравши до відповідальної роботи кого попало, навіть тих, хто більше розкрадає та псує цінний матеріал, або тих, хто, не маючи найменшого уявлення про будівництво, преться у майстри. Результат – очевидний. Ми повинні змінити існую-

чу ситуацію, ми відчуваємо відповідальність перед минулими і майбутніми поколіннями за свою Націю, за Державу. Не хочу бачити Україну всесвітнім смітником шкідливих відходів, сировинною базою для "світового співтовариства", об'єктом визиску і глузувань близьких та далеких сусідів. Справжній господар, будуючи хату, пристосовує її до своїх потреб, до своїх інтересів, до своєї мети, а не до потреб випадкових квартирантів чи гостей, тим більше – непрошених зайд, які сміять, крадуть, шкодять і зневажають господаря. І не господар мусить під них підлаштовуватись, а навпаки. Ми на своїй землі! Іншої в нас немає. Саме тому має бути держава для народу – Україна для українців, саме тому – українці для України, а не погноєм для чужих інтересів, поживою для чужих доктрин.

Ми повинні відчути органічну причетність до своєї землі. Коли вивозять українську ядерну зброю – то це означає, що вивозять НАШУ ядерну зброю, коли зlodії-міністри втікають за кордон з народними грошима – то вони вкрали НАШІ гроші. Ми повинні позбутися комплексу неповноцінності, комплексу байдужості, споглядання і невтручання. Ми не повинні бути "пасивними", бо у "пасивних" завжди сумна доля.

Сьогодні ми є об'єктом нахабного визиску і брутальної експансії. Нас зневажають і з нас на-сміхаються. Доки ж будемо терпіти?!

Нестерпно боляче сьогодні за Україну, за український народ, який штучно і свідомо приспали і який у вирі нещадної світової боротьби за існування, за краще місце під сонцем, далі перебуває під впливом шкідливих химерних ілюзій. Ми маємо шанс. Ми хочемо, ми можемо, ми повинні. Українській нації вкрай необхідно стати сильною і солідарною нацією, нацією воїнів, а не погноєм для завойовників, заброд, а для цього треба очиститися, позбутися численних лакуз, угодовців, зрадників, боягузів, пристосуванців,

демагогів, нездар, багато з яких сьогодні на хвилі "демократизації" пролізли в "народні лідери".

Паразитуючі на злиднях народу мусять бути безжално зметені. Боротьба буде жорстокою, але іншого виходу немає. Мусимо це усвідомити і бути готовими до всього. Адже не може об'єднатися лід із вогнем, темрява зі світлом, не може бути сліпець проводирем, а злочинець – суддею, боягуз – воїном, полудурок – політичним лідером, а хапуга – "державним мужем", бо в критичну хвилину вони погублять і народ, і державу.

"Не вливають нове вино в старі міхи". Тупі, бездарні архітектори та боязкі і ліниві будівничі ніколи не збудують ясний палац, а смердючий брудний хлів нехай будують для себе, тільки не з України. Жити по-свинськи в чужому хліві, чи по-людськи господарем в своєму палаці – вибір за вами.

Суми, 1991 р.

Освячення прапору Молодіжного конгресу на загальнонаціональній прощі в с.Зарваниця, Тернопільщина. 22 липня 2000 р.

Чи "відпустить" нас Росія?

"Чи відпустить нас Росія?" – це питання все частіше задають собі новоспечені українські "демократи", а за ними його почав повторювати і народ. Вони щораз більше стурбовані проблемою, як би не образити чи не злякати російськомовне населення.

Чи ж можемо ми розраховувати на милість "старшого брата"? Спробуємо поміркувати над цим питанням.

За час свого існування лише російсько-комуністична імперія знищила понад сто мільйонів людей. І не було ще жодного злочинця, який би розкався у цих злочинах або був засуджений за них. А що винні у цьому насамперед росіяни – сумнівів немає. КПСС, по суті, була російською партією і слугувала утвердженню "великої Росії". Большевизм – російська ідеологія, а СРСР – російська імперія. Не може бути якоїсь позанаціональної людини чи позанаціональної спільноти.

Психологія росіянина є наскрізь шовіністичною. Російський народ вихований на ідеї месіанізму, облудній ідеї "богообраного народу", на ідеї Москви, як "Третього Риму". Це дуже глибоко вкорінилося в свідомість російського народу і ні разу за всю історію Росії не було у неї ні уряду, який би від цієї ідеї відмовився, ні організації, яка б цю ідею спростувала, ні інших ідей, які б її поборювали.

Для Росії теза про право націй на самовизначення була і є лише демагогією і політичним фразерством. У свідомості пересічного росіянина Україна становить собою невід'ємну частку Росії і в цьому ми постійно переконаємося протягом кожного історичного періоду. Не мислять Росії без України і колишній президент СРСР "комуніст" Горбачов, "демократ" Єльцин, "правозахисник" Со-

лженіцин, "фашисти" Васільєв і Жиріновській. Ми не можемо в жодному випадку підтримувати російських "демократів", бо маємо принципово відмінну, навіть протилежну до їхньої свою мету – побудову Української Самостійної Соборної Держави (УССД). Мета ж російських "демократів" – збереження під їх владою "оновленої" російської імперії, а це нічим суттєвим не відрізняється від мети абсолютно всіх їхніх попередників. Ось що, наприклад, стверджує відомий російський діяч І.Дедков у своєму інтерв'ю в 9-му числі журналу "Юность" за 1991 рік: "Как ни крути, но российская государственность включала в себя практически всю территорию нынешнего Союза. Славянские земли, Азия и Запад – вот Россия. А мы ратуем за съезжившеюся государственность, забывая об исторической миссии нашей страны. Помните, как в "Маленьком принце": "Мы в ответе за тех, кого приручили". Если хотите, мы взяли на себя некоторые обязательства перед Богом за всех "великих и малых".

У сумнозвісних "коричневих" лідерів "нової Росії" Жиріновського, Васільєва та інших незалежна Україна взагалі не вписується в їх плани. "Велика Расія" вже визначила заздалегідь місце для України, як губернії "хахлов", що мирно споживають галушки з салом.

Тим часом російські "демократи", звалюючи всю вину за скоєні злочини на Сталіна, закликають усіх об'єднуватися "під материнським крилом демократичної Росії". Сьогодні вони промовляють до російських мас, наголошуючи на національному почутті, звертаючись до їхньої національної пихи вже без червоної машкари інтернаціоналізму. Вони надихають ці маси новими месіанськими ідеями, щоб продовжити поневолення неросійських народів. Вони прискорено відроджують традиційний російський шовінізм, і в Росії вже сформувалося чимало сил для ефек-

тивного втілення його в життя. Росіяни зараз з особливим пафосом і надзвичайною активністю возвеличують та прославляють своїх вождів, героїв, царів – ворогів України – Петра I, Єкатеріну II, князя Потьомкіна та ін. А разом із цими душогубами й катами воскресає і їхня сатанинська практика.

"Ледарство, неробство стало одною з найприкметніших ознак московської національної вдачі. Москвитин уважає працю за прокляття, за гіршу кару, ніж кара на горло" (Штепа П. Московство, 1968). І ось уже в Москві біля "Білого Дому" з'являється гасло: "Єльцин, заставь хохлов накормить Москву!". І будьте певні, він зробить усе можливе, щоб "хохли" Москву нагодували. Звикли, що ми їх постійно годуємо, і не можуть уявити, що колись треба буде годуватися самим. Адже росіяни скрізь себе почувають панами і не бажають поступатися своїми замашками "старшого брата". Тож ми їм повинні у цьому допомогти. Бо вже дійшло до того, що ми на своїй землі ніби національна меншість. Ми як чужі у своєму домі, і ось-ось можемо з ласки зайд стати ще й "зайвими". Вони не визнають нашу державу, зневажають нашу культуру і звичаї, зневажають нашу мову і символіку, називають наших Героїв бандитами, а нас самих в Україні взагалі не помічають.

Ворожій ідеї месіанської Москви ми повинні протиставити нашу ідею святого Києва. Це змагання двох ідей, двох світів ми мусимо вивести в релігійну категорію. Тому і далі чинним є гасло "Київ проти Москви!"

У наш час все більше розгоряється ідейна війна між Україною і Росією, яка ніколи не припиняючись, лише переходить з однієї форми в іншу, то розгоряючись яскравим очищаючим полум'ям, то тліючи негасимою іскрою. Зараз бої точаться на сторінках друкованих видань, по ра-

дію і по телебаченню. І, як не прикро, сьогодні полем бою є наша територія. Росія сьогодні осідлала нового коника – "Расія спасла мір!", "Расія дала всім свободу!", "Расія пабеділа большевізм!" Але ж ми розуміємо, що большевізм є чисто російською ідеєю, суть якої в збереженні та розширенні російської імперії. Він вийшов на сцену в той час, коли виявилася повна неспроможність попередніх режимів урятувати імперію від розвалу. Так само і зараз, коли комуністична ідеологія зазнала краху, їй на зміну з тою ж метою – врятувати імперію, приходить більш хитра, "демократична" ідеологія. І не дивно, що у російських "демократів" особливу ненависть і страх викликає прагнення саме України до незалежності. Тому не треба наївно вірити, що так просто, шляхом "консенсусів" і "узгоджень", вдасться Україні стати вільною. Свобода здобувається у запеклій боротьбі і дорогою ціною.

"Мені здається, що найяскравішою рисою московської національної вдачі є, власне, жорстокість...", – писав Максим Горькій і мав рацію. Додамо до цієї риси споконвічні імперські традиції, веломірне "самомненіє", знамениту російську облудність, аморальність і вже згадуваний месіанізм, і ми зрозуміємо, що для нас час плачів і туги закінчився. Вимолювати полегшення і розчулювати ворога даремно. "Москва сльозам не вірить". Силі треба протиставити силу, бо за облудними заспокійливими словами росіян криється страшна небезпека. Нам не можна тішити себе ілюзіями. Боротьба буде нещадною і в ній або ми переможемо, або будемо переможеними. Третього не дано. Не на загравання з ворогом слід спрямовувати зусилля, а на прискорену розбудову своєї сили. Українську силу ми повинні плекати активно і цілеспрямовано, позбувшись вагань, страху і комплексу меншовартості.

Тільки в безкомпромісній боротьбі з ворога-

ми, насамперед з Росією, здобуде Україна справжню незалежність, а "незалежність" в так званій СНД, яка є зараз, не може бути прийнятною. Бутафорської нібито незалежної псевдо-України нам не потрібно.

"Ви, українці, нарікаєте, що ми, москвини, є вовками, які нападають на українців і жеруть їх. Так. А хіба ж ми, москвини, винні, що ви, українці, є баранами?" (Штепа П. Словник чужослів. – Торонто, 1977. – С. 20).

Тож давайте, врешті-решт, перестанемо бути баранами і не будемо чекати, коли Росія "зволить відпустити" Україну.

м. Суми, 1991 р.

Вшанування героїв Базару – козаків і старшин Армії УНР.
Листопад 2001 р.

Молодь і націоналізм

Однією з найголовніших проблем нашого націоналістичного руху є необхідність заангажування молодого покоління українців до роботи в ділянці відродження української нації та розбудови Української Самостійної Соборної Держави.

На жаль, мусимо визнати, що добре зорганізованої молодіжної націоналістичної сили в Україні ще немає. Ні Спілка української молоді, ні інші молодіжні національні організації ще не набули тієї сили, яку повинні осягти, і не зайняли того місця, яке повинні зайняти. Адже саме на наших молодих раменах лежить вся відповідальність за долю України, за майбутнє нації.

Як і народ назагал, так і молодь зокрема, перебувають переважно в стані пасивного споглядання. Пробудити з цього стану і залучити до боротьби за УССД здатні лише ідеї націоналізму. Ця ідеологія захоплює повністю і назавжди.

Те, що ми спостерігаємо зараз – результат довголітньої окупації України росіянами та політики, скерованої на знищення української нації, результат шаленої атеїстичної пропаганди упродовж десятиліть. Значна частина української молоді вихована не в національному українському дусі, а швидше в російському. Ні школа, ні держава не надають достатньо уваги патріотичному вихованню нового покоління українців...

"Ідея, кадри, боротьба" – ці три чинники національно-визвольних змагань, визначені славної пам'яті Ярославом Стецьком, нерозривно пов'язані. Ми маємо "яскраву, виключну, всеобіймаючу" ідею революційного націоналізму, але чи завжди відповідають їй наші кадри, чи адекватна їй наша дія?! Стан української молодіжної політики катастрофічний...

Хто займається цілеспрямованим плеканням наших молодих кадрів? Хто готує нову нашу силу? Плекання молодих кадрів, створення міцної молодіжної організації – найголовніше завдання сьогодні!

Стан українського суспільства та шляхи виходу з кризи надзвичайно влучно окреслив наш великий поет-націоналіст Юрій Клен. Він писав:

Предків не маєш? –

тож будь тепер сам собі предок.

Люди забули легенди? – нову їм створи.

Втратили віру? –

кресли на скрижальях їм Кредо.

Щезли герої? – меча тоді в руки бери!..

Наші проблеми і недоліки можна довго пере-лічувати, головне ж завдання полягає в тому, щоб їх усунути.

Тільки чітка, виразно сформульована українська ідея, ідея "Україна понад усе!" зможе і повинна змобілізувати і згуртувати молодь, перетворити "малоросійське народонаселення" на сильний єдиний організм, ім'я якому Велика Українська Нація!

Український націоналізм має невичерпні життєдайні можливості, і ми покликані їх реалізувати...

Ми мусимо докласти більше зусиль і задіяти більше коштів для сприяння становленню та розвитку молодіжних організацій, для пропаганди ідей націоналізму в молодіжному середовищі, зокрема серед студентства, для видавництва молодіжної націоналістичної періодики великими накладками...

Тільки тоді, коли ми матимемо здорове духовно і фізично, патріотично настроєне молоде українське покоління, яке по-справжньому любить Націю і Державу, зможемо нарешті впевнено сказати: "Ще не вмерла Україна і ніколи не умре!"

м. Київ, 1992 р.

Поневолювачі душ

Віддавна Україна являла собою об'єкт особливих зацікавлень з боку близьких і далеких "добророзичливців". Вигідне геополітичне розташування, багаті природні ресурси, глибокі культурні традиції, потужна наукова база і великий потенціал України спонукають їх споглядати на нашу Батьківщину з острахом і недовірою, змушуючи застосовувати проти нас різноманітні методи "нейтралізації".

Тож мета й умови диктують засоби. Для здійснення своїх лукавих замірів у цьому випадку найефективнішим засобом є зміна світоглядних орієнтирів і системи цінностей "об'єкта експансії", тобто українського народу, зміна його генетичного коду, говорячи простою мовою — "зомбування". Це сьогодні намагаються зробити не лише за допомогою політичних засобів, пропаганди, економічного тиску та псевдокультурної експансії, але й впливаючи на підсвідомість людей парapsихологічними засобами та через діяльність різноманітних антидуховних, антитрадиційних, псевдорелігійних транснаціональних сект, що мають широко розгалужену структуру і багатоканальну мережу втілення своїх задумів руйнівного впливу на суспільство. І даремно дехто недооцінює ролі релігії в процесі побудови нашої держави, адже є потужні сили, які цю роль добре розуміють.

Якими ж методами вони здійснюють свою розкладницьку роботу? В першу чергу через діяльність на наших теренах закордонних "релігійних" проповідників, насамперед протестантських церков, які приїжджають до нашої країни з багатотисячолітньою історією та традиціями і поводять себе так, ніби вони навертають австралійських бушменів-аборигенів. Заразом вони ви-

нюхують "де, що, як лежить і який зиск з цього можна отримати". Вони заповнюють телеекрани та радіостер, мільйони примірників, сотні тонн підірвної літератури розповсюджуються серед населення, влаштовуються збори, концерти та інші "забамбулюючі" збітовиська та акції. І це на фоні розколів у традиційних українських церквах та руйнування наших пам'яток історії та культури.

Ці ворожі агенти закладають тут свої осередки, спрямовуючи отруйне вістря пропаганди насамперед на молодь. На відміну від нинішніх можновладців, вони чудово розуміють значення молоді для майбутнього нації і держави.

Чужонаціональна релігія розкладає дух і тіло народу, розбиває єдиний національний організм на тисячі релігійних угруповань. Через канали езотеричних закордонних конфесій нетрадиційних для нас напрямів діють крішнаїти, бахаїти, сатаністи, муністи, шрічінмоївці, рух трансцендентної медитації, керівник котрого Махаріші Махеш Йога заявив про необхідність створення власної транснаціональної космополітичної політичної партії, зобов'язаної прийти до влади в усьому світі, "Біле братство", АУМ Сінрікьо тощо.

Великої шкоди завдають численні загоны як закордонних, так і своїх домашніх профанічних самозванців (т. зв. "цілителі", "екстрасенси", "маги", "чаклуни", "ворожки", "астрологи" і т. д.), котрі мають "попит" серед тих, хто розчарувався в інших способах вирішити свої проблеми.

В Україні сьогодні паразитують різні лжепророки і псевдорелігії, під маркою ліків підсовуючи смертельну отруту. І це закономірно, адже нинішні владоможці мало турбуються про українську духовність, про українську культуру, історію, традиції, а, як відомо, "святе місце порожнім не буває"...

Переважна більшість вищеперелічених груп перебуває під контролем та опікою потужних

фінансових структур, окультних лож, а то й спецслужб, що підтверджується надзвичайно дорогими виданнями й активно масовою рекламою. Ці сили завдають великої шкоди психіці людей, руйнуються сім'ї, руйнується суспільство. Приваблюючи духовно заблукалих, нестійких людей незвичайними зовнішніми атрибутами, обіцянками, різноманітними містичними обрядами і символами, проголошуючи "близький кінець світу" і "єдиноправильність" свого вчення, вони вимагають від своїх жертв повного підпорядкування, покори і через проникнення у підсвідомість маніпулюють волею, досягаючи своєї підлої мети, збільшуючи кількість неврівноважених, психічно хворих, маніяків, самогубців.

"Порожнеча в головах і душах" заповнюється отрутою. Пасивно спостерігати за цими процесами – злочин. Тільки повернення до своїх джерел, плекання традиційних національних вартостей, їх активна пропаганда і втілення в життя зможуть поставити надійний кордон цим чорним силам.

Повернувшись до своїх традицій, до прадідівських коренів, до предківського духу, ми повинні зупинити те брудне шумовиння, котре загрожуює Нації вже тепер, а ще більше в майбутньому.

м. Суми, 1993 р.

Пошук третьої категорії

*Не визволимося політично,
поки не визволимося духовно.*
Дмитро Дрищюк

Жадоба пізнання спонукає шукати суть, часто навіть там, де вона відсутня. Форма не завжди відповідає змісту і в коробці з під "Marlboro" може знаходитись недопалок "Прими" і навпаки. Традиція перервана. Ієрархія відсутня – кожен свинопас вдає з себе отамана, кожна кухарка претяє керувати державою. Повторення нецікаві, копії ніколи не зрівняється з оригіналом. Мавпування – ознака плебейства і меншовартості. Унікальне цінується вище.

Компроміс можливий як поразка, або як перемога (в кінцевому висліді). Пристосування теж – як шлях до поразки, або засіб для перемоги. Поразка – привід до війни. Перемога – підстава миру.

Експансія буває різною. В цьому сенсі культура – найдосконаліший вид зброї. Ії інвазія – спосіб ведення війни (втім, війна теж вид мистецтва, культури). Тим більш зараз. Врешті-решт, всі зусилля зводяться до досягнення Мети – вакинути свою волю (правду), довести свою зверхність (правоту).

Все Добре спочатку було "злим", все Велике – "нищим". Нове бо завжди є "поганим" із точки зору Старого. Незрозуміле є "безглуздим" із погляду пересічності. Велике і Нове є незрозумілим, трохи небезпечним, але водночас і цікавим. Це і є передумовою успіху. "Життя твориться, а не дається" (Х. Ортега-і-Гассет). Тому цінна Мета, важливий шлях, цікавий процес, а кінець у всіх один, незалежно від кількості доларів у кишені чи ковбаси у шлунку. "Всі там будемо". Боротьба неми-

нуча і втрата – привід для пошуку. Межі немає. Ще ніхто не сказав: "Досить". Із тих, хто вмів бажати. Тисячолітній цикл історії завершується...

Місце розчищене, старе руйнується, уламки швидко порозтягують. Нове настирно стукає у двері. Світ чув Рим, Берлін, Москву, Вашингтон, але "місто, де возсіяє благодать Божа" свого Слова ще не сказало.

Поштовх можливий за рахунок якісного стрибка, духовного зриву, психологічної революції. Експансія назовні зараз є ефективною за рахунок якісної зміни всередині. Наша Мета (чи засіб) – духовний зрив у напрямку самовдосконалення і маніфестація феномену в напрямку вдосконалення світу. Було б кому пропонувати. Не є великою штукою навертати тих, хто прагне бути просвітленим, не є проблемою вчити того, хто хоче бути вивченим, не є подвигом наказувати тому, хто готовий коритися. Сенс і мистецтво володаря в тім, щоб робити все це і проти волі об'єкта, долаючи опір матеріалу, вступаючи в змаг з навколишнім світом і, врешті, з самим собою... Колись і статуї великого Мікеланджело були лише кам'яними брилами. Я уявляю, яку насолоду отримував Творець, висікаючи з них шедеври. Скільки поколінь отримує насолоду, милуючись ними... Туга за Великим і Героїчним, бажання самовдосконалення і на основі цього вдосконалення світу, гідність та амбіційність в гармонійному синтезі зі стоїцизмом та аскетичністю – ознаки аристократичності. Хтось чекає на результат від виборів і референдумів... Символічним актом опускання папірця в скриньку нічого не зміниш – зокрема, у собі. Всі повинні за щось відповідати, хтось за себе, а хтось за Націю і Світ. Вичерпаність Вищого Сенсу – ознака сучасності. Прийшов час починати нам. Так і Воскресіння прийшло після Голгофи. Кінець завжди є Початком...

Національна туга скоро переповнить вінця Чаші. Залишається наповнювати її бажанням і

волею його здійснити. Активних елементів катастрофічне бракує.

Немає різниці – чи захисники Альказару, чи штурмовики Монкади – націю веде авангард. Завжди є певна верства, для якої Свобода, Честь і Слава не порожні поняття.

Ностальгію за минулим і віру в майбутнє слід поєднати в напрямку сучасного. "Порожнеча – це не те, що було раніше або буде потім, порожнеча – це те, що є зараз" (Юліус Евола).

Є три "види" істориків – ті, що вивчають, ті, що пишуть і ті, що творять. Лише останні є справжніми слугами її Величності. Всі можемо обрати... чи, може, обирають нас?! Доріг багато – шлях один. Важливо бути його гідним.

Наполегливий пошук Істини приводить до усвідомлення необхідності її творення.

Суми, 1994 р.

Свято героїв у Києві. Замкова гора. 20 травня 2001 р.

Так хто розпалює міжетнічну ворожнечу?

Досліджуючи міжнаціональні проблеми, шукаючи причини міжетнічних конфліктів, у ході цієї роботи довелося вивчати російську "патріотичну" пресу. "Русский порядок", "Черная сотня", "Память", "Русское сопротивление", "Русский собор", "Русское воскресение", "Русская правда", "Русское слово", "За русское дело", "Русская газета", "Русские ведомости", "Русский пульс", "Русский вестник", "Русский голос", "Правда Жириновского", "Завтра"... Це далеко не повний перелік наочних посібників для студентів-медиків при вивченні теми "Шизофренія", що видаються багатотисячними накладками в "демократичній" Росії. Це про них говорив Ніцше: "Вони випускають свою жовч і називають це газетою". Значить комусь це вигідно!

Доцільно висвітлити те, що вони пишуть про Україну та українців. А роблять вони це часто.

Беремо до рук зовні солідну газету "Русский взгляд", що видається в місті Оренбурзі тиражем 75 000 прим. Привертає увагу великий заголовок червоними літерами "Обращение к русскому народу". Читаємо: "Во время второй мировой войны украинство было на стороне немецких нацистов". І тут же поряд: "Украинство является самым оголтелым приспешником евреев в деле уничтожения русского народа". "Украинские офицеры не являются воинами. Они идут в офицеры лишь ради формы и льгот". "Украинское бабье заполнило учебные заведения России (не без помощи своих хозяев-иудеев). Мало того, что они вечно грязные и от них вечно пахнет, но и в поведении их откровенно сказывается то, что, скромно говоря называется быдлостью и непол-

ноценностью. Украинцы неполноценны во всех отношениях. Душевная организация их абсолютно отличается от душевной организации русского человека, подлость их не знает никаких границ... Украинцы не способны ничего создавать. Они ничего существенного не оставили, да и не могли оставить в культурном наследии человечества, ибо это нация-паразит, кровосос на теле здорового организма".

І, як висновок, як остаточний вердикт: "ЗАДАЧА НАША СОСТОИТ В ТОМ, ЧТОБЫ ИЗБАВИТЬСЯ ОТ УКРАИНЦЕВ РАЗ И НАВСЕГДА, И БЕЗПОВОРОТНО". ("Русский взгляд", № 1 – 2, 1994).

В цьому ж виданні опублікований лист із Сімферополя від С. Логунова, в якому, зокрема, сказано: "Русские с большим трудом воспринимают (точнее, не хотят воспринимать) тот факт, что украинцы являются лютейшими нашими врагами и желают уничтожения нашей страны и нашего народа, для чего вступают в сговор с лютейшими врагами всего человечества. Прошу вас сделать все для того, чтобы наш, крайне одиозный народ, прозрел в этом плане. Украинец – враг. И не только "экстремисты" и "власти". Это проявляется на бытовом уровне на каждом шагу. А та часть украинцев, которая "за Россию", всего-навсего отдает себе отчет, что и на территории России (интерменской, интернациональной) можно распрекрасно жить и кататься на шее русского труженика. Украинцы... расползаются по стране, как микробы, и идет эффективная "ползучая оккупация", грозящая гибелью русской нации, размыванием генофонда, "крымизацией" всей России. Тяжело не только от того, что русские не знают и не понимают украинско-сатанинской угрозы. Экономическая гибель украинства отнюдь не повлечет за собой снятие этой проблемы. Русский должен знать, что украинцу нельзя верить – это враг".

Вищенаведені цитати не є винятком у російській пресі, хіба що те, що українці все ж називаються тут українцями, а не "хахлацким быдлом" чи "малороссами", "бандерами", "ублюдками", як у більшості інших.

Не буду робити ніяких коментарів – вони не потрібні, не буду робити ніяких висновків – кожен зробить їх сам.

м. Суми, 1995 р.

Похід учасників табору МНК на гору Лисоню до пам'ятника Січовим Стрільцям. 2000 р.

Ми мусимо перемогти!

Дорогі друзі, побратими, делегати і гості Першого збору Молодіжного конгресу.

Пройшло майже чотири місяці з дня створення нашої організації. Зроблено багато, але хотілося, щоб було зроблено більше. Більше і краще. Коли нас питають: "В чому різниця між вами та іншими організаціями?", мусимо відповісти: "В нашій якості". Мусимо це говорити, не кривлячи душею. Мусимо зробити все для того, щоб все, що стосується нашої організації асоціювалося з поняттями "сила", "якість", "порядність", "патріотизм", "грунтовність". Мусимо створити навколо себе відповідне середовище, відповідний образ. Кількість не повинна шкодити якості.

"Красиві слова" нічого не варті, їх навчилися говорити всі, вони девальвуються від тиражування. Кожне наше слово має бути підкріплене відповідною дією, наша дія має бути красномовнішою за будь-які слова. І переконливішою.

Вшановуючи пам'ять героїчних попередників, котрі в боротьбі за свободу України і владу Нації в ній не шкодували навіть життя, маємо виразно усвідомити, що ресурс предківської любові і слави не безкінечний. Страшно навіть уявити, що би сталося, якби ОУН займалася лише дослідженням історії Визвольних змагань 1917 – 1921 років, вшановувала пам'ять героїв Крут і Базару, тиражувала твори і життєписи Петлюри та Міхновського. Ми пам'ятаємо і шануємо минуле, але наш погляд звернений у майбутнє! У майбутнє, в якому жити нам та нашим нащадкам. Майбутнє це залежить від того, яким ми його створимо, від того, як ми захочемо його створити. Від сили нашого бажання.

Найголовніше завдання сьогодні – створення організації, створення тієї сили, котра буде здатною реалізувати нашу мету. Лише під цим кутом

нині мусимо розглядати всю нашу діяльність. "Чи сприяє це скріпленню нашої сили, нашого середовища?" – критерій кожної нашої дії. Коли ми щось проголошуємо, когось агітуємо, когось мобілізуємо, когось ведемо за собою, то мусимо бути свідомі своєї відповідальності. Мусимо мати загоджений безвідмовний механізм реалізації наших ідей.

Нещодавно мені глибоко запали в душу слова молодого священника, котрий продемонстрував, як легко запалити сірника, і як легко його ж загасити. Ми маємо справу з молоддю, ми самі молоді, і не дай Боже нам, запаливши юні серця вірою в нас, в нашу ідею, дозволити згаснути цим вогникам в юних душах завдяки нашій невідповідності цій ідеї, цій меті, тим якостям, яким ми маємо відповідати. Адже знову запалити символічного сірника, запалити вогник віри набагато важче, а то і неможливо. А саме віра, а не що інше є тим могутнім двигуном, тим рушієм, що кличе і дає можливості звершити неможливе. Єдино віра рухає нас вперед. Тож маємо міряти себе і наших кадрів величиною Меті, величиною поставлених і виконуваних нами завдань, спроможністю здійснити покладені обов'язки. Згадаймо тут слова Ярослава Стецька: "...кадри – це головна сила кожної революції. Від їх якості, моралі, політичної виробленості і віри в свою ідею залежить успіх чи невдача революційної дії". Пам'ятаймо, що немає ніяких об'єктивних причин для того, щоб ми не перемогли. Ніякі аргументи не будуть виправданням для нас на суді наших нащадків, на Божому суді.

Націоналізм – це відповідальність. Відповідальність перед самим собою, перед Організацією, перед Нацією, перед минулими і майбутніми поколіннями, перед співвітчизниками. Націоналізм – це молодь, озброєна вірою й ідеєю. Ніщо так не дискредитує ідею, як невідповідність її носіїв, апологетів та адептів. Націоналізм – це якість, це Чин.

Коли говорять про єдність (а про неї нині багато говорять), то згадують притчу про віник, якого неможливо зламати, але легко переламати окремі хмизини. Але що робить хмизини віником? Перевесло, котре з'єднує хмизини у віник і утримує їх. Ми – хмизини, організація – перевесло, котре тримає нас разом, спонукає діяти нас в одному напрямку, не дає нам розпастися, не дає нас переламати поодиноці. Формою внутрішнього життя організації є солідарність і відповідальність. Властиво, ці дві речі не можуть існувати одна без одної. Ми не сепаратисти і не ізоляціоністи. Ми прагнемо залучити до сфери нашої діяльності якнайбільше якнайкращих. Ми ініціювали Блок молодіжних патріотичних організацій, який вже починає активно діяти. Сьогодні час ущільнюється, темпи життя ростуть. Уявіть собі нашу організацію як колесо, котрого призначення – вести Націю на її шляху, а навколо бруд, багно. Воно налипас на колесо, колесо в'язне в багні. Але чим швидше крутиться колесо, тим швидше багно облетить, відчепиться, відпаде. Нація швидше дійде до мети.

Ми мусимо діяти так, такими темпами, щоб до нас не встигало причепитися багно, щоб організація відкидала непотріб, що налипатиме. Саме тому сьогодні нам потрібен відбір кадрів, їх шліфовка, вишкіл, необхідно збити команду, зцементувати ядро, відлагодити механізм з високим функціональним рівнем.

Ми як організація лише на початку свого шляху. Тиждень тому російське телебачення в аналітичній передачі зазначило, що найактивнішою і найдинамічнішою націоналістичною організацією в Україні є Молодіжний конгрес. За три місяці діяльності ми вже здобули визнання навіть у ворогів.

Наостанок акцентую вашу увагу на декількох аспектах нашої діяльності, котрі мають стати керівництвом до дії і гарантією нашого успіху:

- коли десь порушуються права людини - ми перші маємо стати на її захист;

- коли загрожені національні інтереси України - справа честі виявити спротив;

- коли не дотримується соціальна справедливість - Молодіжний конгрес у перших лавах борців за її відновлення.

Маємо усвідомити, що в сорокових роках боротьба йшла в лісах, в п'ятидесятих - у таборах. Сьогодні фронт нашої діяльності - студентські гуртожитки і аудиторії, вулиці і площі, бібліотеки, конференц-зали і школи, заводські цехи і сільські клуби, сторінки газет та журналів, військові казарми. Треба йти до людей, бути з людьми.

Наївні чомусь вважають досі, що соціалісти чи комуністи відстоюють соціальну справедливість, ліберали чи демократи - права людини, а, скажімо, "зелені" - чистоту довкілля. Націоналістам відводиться "ніша", яка включає в себе мовну проблему, просвітництво та спогади про трагічне минуле. Так не є і не може бути - націоналізм "заступає добро народу як цілості, без огляду на будь-які класові, регіональні, партійні чи інші вузькогрупові або індивідуально-егоїстичні інтереси", "...прагне охоплювати народне життя у всіх його виявах, аби згуртувати всі здорові складники народу для здійснення Національної Ідеї ("Ідеологічна платформа Молодіжного конгресу"). Проблема не в "мові". Проблема України - питання влади і власності. Біля керма першої перебувають не українські патріоти, друга належить не українцям (як етнічно, так і психологічно). Саме ці дві проблеми необхідно вирішити в першу чергу. Ми облишили безперспективне очікування та пасивне споглядання, зрозумівши, що за своє завтра треба боротися вже сьогодні.

Схема надзвичайно проста: закладаючи осередки Молодіжного конгресу, ми стаємо ядром, "острівцем" опору, творення і свободи. Ці острови по-

вого життя, нового стилю, нового світогляду ростуть, міцніють, розширюються, множаться, об'єднуються в єдиний материк, Континент Свободи і Справедливості – Велику Україну для українців.

Нас мало цікавлять "революційні" фрази, щедрі обіцянки, щирі запевнення чи наївні виправдування. Нас цікавлять ВЧИНКИ, здатність до конкретної дії і готовність до неї.

Ми молоді і активні, ми на своїй землі, ми віримо в Перемогу, хочемо її, а значить завтра належить нам!

м. Київ, 1998 р.

Прес-конференція на підтримку білоруського народу. 1999 р.
Зліва направо: п. Слава Стецько – народний депутат України,
голова Конгресу українських націоналістів; В. Рог – голова
Молодіжного конгресу українських націоналістів; С. Висоцький
– голова Білоруської партії Свободи.

Хижий оскал російського імпершовінізму

Про російський імпершовінізм, як про явище історичне, традиційно притаманне ментальності і світогляду москвина твердив ще славної пам'яті д-р Дмитро Донцов. Він аргументовано протиставляв цю думку тим, хто намагався нав'язати уявлення, що причиною і втіленням агресивної імпершовіністичної політики Москви є її "правляча верхівка" – царизм чи більшовизм. І ось, по упадку ССРСР, по встановленню на просторах "необъятной" нової, "демократичної" влади маємо чудову нагоду пересвідчитись в незаперечній правоті тверджень Д.Донцова та його послідовників.

"Демократичний" режим Єльцина послідовно, наполегливо і цілеспрямовано проводить агресивну імперську політику. Опозиція до "демократичного" режиму Єльцина висуває ультрарадикальні шовіністичні гасла, які знаходять неабияку підтримку у москвинів. Мусимо констатувати факт, що в Московщині не було, немає і не передбачається постановля якоюсь мірою впливових політичних сил, які би відверто і принципово протистояли імперським ідеям і політиці шовінізму.

Дехто говорить про російський націоналізм... Насправді ж такого явища ніколи не існувало і не існує, як не існувало і не існує російської нації. Натомість є еклектична суміш ідей, теорій, схем і містифікацій, є традиційний шовіністичний імперіалізм, густо замішаний на "православному" фундаменталізмі та ксенофобії. Недарма навіть аналітично-експертна комісія Європацу визначила, що в Росії немає такої політичної сили, яка б була націоналістичною в традиційному розумінні поняття.

Російські "патріотичні" (як вони себе називають) рухи, партії, групи і видання мають багато спільних рис, але мають і багато розбіжностей. На деяких з цих моментів варто зупинитися докладніше.

1. Більшість російських "патріотів" об'єднує ностальгія за імперією, чи то часів дореволюційних, чи часів ССРСР, чи "імперія майбутня", але момент імперіалізму є притаманний усім цим чинникам і активно експлуатується в політичній та пропагандивній роботі, розробляється в геополітичних доктринах "правих" філософів.

2. Ксенофобія. Від РНЄ Баркашова, НБПР Лімонова і до КПРФ Зюганова теза боротьби проти "іпородців", (зокрема євреїв, "масонів", чорних, жовтих...) є надзвичайно популярною. В різних аспектах висвітлена і різною мірою наголошена ця тема. Як виглядає, расизм і ксенофобія для росіян є потужним мобілізуючим і інтегруючим чинником.

Цікавим моментом для дослідника є й те, що російському "патріотичному" рухові дивним чином міцно вдається поєднувати відверто фашистські течії і сили з радикальними сталінськими ортодоксами. В одних колонах прапори зі свастикою і стяги з серпом і молотом можна побачити доволі часто. Також цікаво зауважити, що останнім часом все активніше заявляють про себе чинники, котрі декларують повернення до язичницьких, дохристиянських культів та вірувань, хоча взагалі "патріотичний" рух є фундаментально православним і користується значною підтримкою РПЦ. Йому притаманно доволі багато відтінків і форм, але з впевненістю можемо сказати, що власне органічної цілісної світоглядової етнічної концепції він не має, тому і змушений мавпувати, копіювати, підтягувати різноманітні чужі вчення, ідеологічні доктрини, концепції (зокрема фашизм, гітлеризм тощо). Це виразно помітно, коли

уважно дослідити "патріотичну" пресу та їх програмові документи. На що слід звернути особливу увагу:

1. Московські імперрадикали досить потужно представлені у владних структурах різного рівня, отже безпосередньо впливають на державну політику Російської Федерації (а деколи і визначають її). Тенденція до посилення їх впливу неухильно росте.

2. Пропагандивна база є міцною, ґрунтовною, відрізняється масовістю, різноманітністю, оперативністю. Видаються тисячі газет і журналів мільйонними накладками, значна частина яких поширюється і на території України. Широко використовуються електронні засоби масової інформації.

3. Максимум зусиль і енергії спрямовується на опановування військового і молодіжного середовища, як найбільш перспективного. Набувають ваги парамілітарні шовіністичні формування.

4. Ефективно використовується мережа різноманітних "релігійних" та "культурних" і політичних "слов'янських" чи комуністичних російських громад і організацій на теренах СНГ для формування "п'ятої колони" і проведення підривної роботи, зокрема в Україні.

Все це ми повинні враховувати в своїй діяльності, з усього цього ми маємо робити вірні висновки. Мистецтво політики полягає насамперед не в тому, щоб аналізувати стан, а в тому, щоб бачити тенденції і прогнозувати наслідки. І тому, коли сьогодні імперський двоголовий мутант лише вибивається в пір'я, ми не повинні самозаспокоюватися. Треба бути готовим в черговий раз обскувати його.

м. Київ, 1999 р.

Мистецтво володіти

Провідна верства – це голова нації, що дає їй силу, і тому дезорганізація провідної касты – була одвічна ціль всіх наїзників...

Дмитро Донцов

Доволі багато сказано і написано про проблему здобуття влади, дещо менше говориться і написано про проблему (не менш актуальну і серйозну), утримання влади. Але, здається, доволі мало приділяється уваги найголовнішій проблемі – проблемі мети влади. Адже влада не є ні самоцінністю, ні самодостатністю. Влада – засіб, механізм. Механізм реалізації творчої мети, вищої ідеї або засіб задоволення особистих чи групових потреб, запитів. Залежно від того, яку мету ставить перед собою володар або претендент на володарювання і якими морально-психологічними характеристиками він наділений, таким буде і результат.

Вищесказане практично однаковою мірою стосується і президента держави і лідера громадської організації. Внутрішня потреба і реальна здатність творити і розвивати, скріплювати і розбудовувати об'єкт свого володіння має бути домінуючим імперативом і стрижнем внутрішньої мотивації дій володаря, провідника.

Проблемі проводу, еліти приділяли увагу багато як українських, так і закордонних мислителів у всі часи.

Однією з найвідоміших праць цього плану є досить актуальна і нині праця італійського філософа Ніколо Макіавелі (1469 – 1527) "Володар". Самобутній і яскравий твір присвячено насамперед методиці здобуття і утримання влади, різним аспектам діяльності володаря. Кожен, хто готує себе на провідника, зобов'язаний докладно вивчити цю працю, котра крім суто практичних по-

рад для того, кому вона була присвячена, несла шляхетну мету – спонукати італійську еліту того часу до боротьби за визволення Італії та її об'єднання. Власне останній розділ цього твору і є палким заклик до звільнення Батьківщини від гніту чужинців. Для українців цей заклик не застарів і сьогодні, адже, як Макіавелі 500 років тому, так і ми сьогодні відчуваємо "як смердить панування варварів".

Український націоналізм питанню проводу і провідництва завжди приділяв належну увагу, виразно усвідомлюючи чільну роль еліти, провідника, володаря як в процесі національно-визвольної боротьби, так і в суспільному житті, на етапі побудови Держави. Дуже багато на ці теми написано Дмитром Донцовим, Ярославом Стецьком, Степаном Бандерою, Дмитром Мироном "Орликом", Степаном Ленкавським. В ОУН серед вишкільних курсів "Провідництво" було виокремлено в один із найважливіших.

Але видається, що сьогодні явно недостатньо звертається уваги на добір та підготовку нових провідних кадрів різних ланок і це серйозно дає про себе знати. Сьогодні до влади приводять не ідеології, а технології, не позиція, а поза, гроші, зв'язки, маніпуляції та махінації.

Роль особи в історії, роль лідерів, еліти має неабияке значення. Томас Карлейль навіть стверджував, що історія світу – це лише біографія великих людей.

В цьому світі нічого не відбувається "просто так". Все відбувається за своїми законами, невмолимими законами природи. Тож з давніх часів намагання вивчити і дослідити закономірності виникнення і дії політичних еліт і лідерів, проникнути в суть явища мали не лише прикладне, але і наукове значення.

Цікаві і повчальні праці в цьому напрямі залишили вже згадуваний Н.Макіавелі, Т.Гоббс ("Про

громадянина", "Левіафан"), Д. Локк ("Два трактати про правління"), Ш. Монтеск'є ("Про дух законів"), Г. Гегель ("Конституція Німеччини"), Ф. Ніцше ("Так говорив Заратустра"), Х. Ортега-і-Гассет ("Бунт мас"), Д. Донцов ("Дух нашої давнини"). Багато уваги проблемі лідерства приділяли також Ф. Вольтер, А. Шопенгауер, Т. Карлейль, В. Парето. Не ставлю тут собі за мету аналіз та огляд ідей та думок цих безумовно достойних соціологів, але рекомендую всім, кого цікавлять питання, що зачіпаються в цій статті, бодай ознайомитися з їхнім наробком. Попри відмінність у поглядах (навіть світоглядний антагонізм) багатьох з вищеперерахованих авторів, більшість з них різними шляхами і з різних аспектів підходять до тих спільних ознак і явищ, котрі визначають і характеризують закономірності добору та циркуляції політичних еліт та лідерів.

Але спроєктуємо проблему на українську ситуацію. В час зміни епох, зміни суспільно-політичних орієнтирів і формацій мусить бути зміна провідних кадрів. Після проголошення незалежності України не пройшла зміна комуністично-номенклатурної промосковської верхівки на всіх щаблях влади і саме тому ми сьогодні й опинилися в такому неприглядному стані. Заповіти і настанови наших ідейних попередників, їхній досвід, оплачений неволею і кров'ю, сьогодні належно не використовуються, а в разі ґрунтовного вивчення і практичного задіяння могли би принести неабияку користь.

Останнім часом багато говорять про "еліту", багато хто вважає себе елітою, багато хто хоче стати "елітою". На зміну "старій еліті" приходять "нова еліта", але ситуація на краще не міняється. Дуже часто саме поняття "еліта" вже асоціюється не з "кастою луччих людей", для яких прикметними рисами є такі риси як "мудрість, шляхетність, мужність" (за Д. Донцовим), "порядність,

патріотизм, професіоналізм плюс воля", а лише належністю до певного владного чи фінансового клану, наявністю грошового чи адміністративно-го впливу.

Де ж шукати причини занепаду еліти, втрати авторитету проводу?

Дмитро Мирон-"Орлик" у своїй праці "Ідея і Чин України" пише: "...провідна верства розкладається всередині внаслідок ослаблення її мужнього, владарного, активного характеру й моралі, внаслідок ослаблення сильної волі чину та творчості, внаслідок загибуні почуття обов'язку й відповідальності за долю цілості, вона починає дбати про свої особисті, кастові чи клікові інтереси; не творить, а уживає, не є здібна організувати і розвивати ціле життя, лише вигідно жити й "панувати" коштом загалу. Провід упадає, коли затрачує ті ідеалістичні первні обов'язку, відповідальності та праці для добра загалу, а має на оці лише матеріальний інтерес, користь. Провід тратить своє історичне, кермівне значення, коли замикається в собі, в бюрократичну кліку, панівну касту чи клясу, або розбивається на ряд взаємно себе поборюючих родів партій чи анархічних отаманій; він затрачує живий зв'язок з потребами й історичними завданнями цілості і не має допливу здібних, творчих і активних одиниць, щоби себе оновити й зв'язатися з наростаючими силами й розвитком життя". Таким чином Дмитро Мирон висвітлює причини і результати занепаду провідної верстви. Коли Провід не виконує своєї місії, не дбає не лише про сучасний стан, а головне про перспективи суспільства, спільноти, то тим самим він губить спільноту. Дмитро Мирон-"Орлик" дає нам і схему добору до проводу, котра вражає своєю влучністю. "Хто найкраще й найбільше працює і творить для добра нації, той здобуває собі своєю вартістю й

здібністю право провідництва, яке накладає більше обов'язків і вимагає більше зусиль і більше відповідальності".

Ну як тут не згадати слова лідера ОУН Степана Ленкавського: "Підвищення ніколи не є нагородою для заслужених. Цих заслужених є багато. Воно є наложенням обов'язків на тих, котрі до того придатні".

В історії України були справжні володарі й провідники, котрі золотими літерами вписали свої імена своїми ідеями й чинами в історію нашої Батьківщини. Від князя Святослава Хороброго й до Командира УПА Романа Шухевича їх було багато і життєвий шлях кожного заслуговує на докладне вивчення і наслідування. Вони відповідали всім прикметам Володаря, "знали, хотіли, могли" і своїми героїчними діяннями примножували славу України. Сьогодні говорять, що Україна потребує "авторитарної" влади, але ніяка "авторитарна" влада Україну не порятує. Україні потрібна АВТОРИТЕТНА ВЛАДА. Якщо керівник прагне організувати і об'єднати ціле суспільство й вимагати карності, мусить сам бути прикладом, взірцем самодисципліни й відповідальності. Тільки такий володар, провідник, який за життя довів своє право на провідництво, свою здатність до провідництва, котрий з честю витримав іспит на провідництво перед минулим і сучасним поколінням, тільки той заслужить шану, вдячність і світлу пам'ять нащадків.

Звертаюсь насамперед до молодих, активних українців, адже "Перед нашою молоддю стоїть блискуче завдання - стати батьками майбутнього своєї нації. Хай же ж вона не зрікається цієї честі, виховуючи себе лише на сірих рядовиків. Нашій масі потрібні провідники в усіх ділянках життя, і хай кожний не підтинає собі добровільно крила, лише старається розгорнути їх якнайширше. Хай пам'ятає, що хто готує себе лише на те,

щоб впрягатися до плуга, завжди матиме погоничів, а чи не забагато погоничів мали ми в минулому?" (Олена Теліга).

Тож звіряймо свої дії і помисли з життєвим заповітом Великих і дбаймо про чистоту сумління перед Богом, предками і нащадками. Пам'ятаймо, що можна різним шляхом дістати титули, звання, посади, але мистецтво володіти – це мистецтво справжнього володаря. "Хочеш бути царем? Пощо тобі скіпетр і корона? Май серце царське" (Григорій Сковорода).

м. Київ, 2000 р.

Організатори і активісти походу до ЦК КПУ на підтримку вимог гурту "Самостійна Україна". 5 квітня 2000 р.

Націоналізм і демолібералізм: два погляди на людину і суспільство

Не є чимось надзвичайно дивним той незаперечний факт, що 20-40 роки ХХ століття стали такими багатими на теоретиків українського націоналізму і на ґрунтовні праці з ідеології та проблематики українського націоналізму.

Молодий організований суспільно-політичний революційний рух потребував таких людей і такої праці, він вимагав негайної і ґрунтовної відповіді на безліч гострих питань, потребував окреслення напрямків дії і візії майбутнього. Потребував аналізи та характеристики як внутрінаціональної ситуації, так і світових явищ і тенденцій.

Тож цілком закономірно, що в багатьох теоретичних працях того часу наводяться порівняльні характеристики засад українського націоналізму та інших суспільно-політичних рухів, а зокрема комунізму, демолібералізму, націонал-соціалізму, фашизму. Як у багатьох окремих працях, так і на сторінках журналів, зокрема в "Літературно-науковому віснику" (ЛНВ) і "Розбудові нації", розгортається жвава теоретична полеміка з багатьох ідеологічних питань. Особливо активну роль в цій дискусії відіграють провідні ідеологи Дмитро Донцов, Євген Онацький, Юрій Липа, Юліян Вассиян, Дмитро Мирон, Ярослав Стецько, Микола Сціборський, Степан Ленкавський.

Вони, а також інші науковці та теоретики зуміли виконати своє завдання щодо ідейно-теоретичного забезпечення бази українського націоналізму, залишивши нащадкам ґрунтовні теоретичні праці, котрі й досьогодні залишаються актуальними.

Метою дослідження є виявити й обґрунтувати ставлення українського визвольного націоналізму до демоліберальної ідеології, зокрема через аналіз творів теоретиків українського націоналі-

зму минулих поколінь.

За визначенням Дмитра Мирона-“Орлика”, “Ідеологія – це життєтворча система вартостей, ієрархія цілей, потреб і керівних засад, що кристалізують суспільні хотіння, прямування та надають зміст і напрям суспільно-національному життю й діяльності”.¹

Отже, перед тим, як говорити про відношення націоналізму та демолібералізму зокрема і про бачення проблеми суспільности (нації) й одиниці (людини) українським націоналізмом взагалі, напевно слід розпочати з визначення самого терміну “український націоналізм”, з дефініції поняття.

Вважаю за доцільне навести кілька таких дефініцій, сформульованих у 1920 – 1930-х роках чільними ідеологами українського націоналізму:

1. “Український націоналізм - це духово-світоглядний та суспільно-політичний рух, що органічно виростає з духово-суспільної природи української нації і відповідає її найістотнішим потребам та змагає революційно-творчим шляхом до установлення нових вартостей, до відродження і визволення усіх сил української нації і до всестороннього її розвитку у власних державних формах”² (Дмитро Мирон-“Орлик”).

2. “Для українського націоналізму - Українська Нація є вихідним заложенням чинности та цілевим означенням всіх його прямувань. Він розглядає націю не як механічний збір певної кількості людей, пов'язаних лише спільністю території, мови й матеріальних інтересів, лише як найвищу організаційну форму людського співжиття, що при всій своїй зрізничкованості має власний, неповторний і духовний зміст, творений від віків на підставі природних властивостей даної людської спільноти, її моральної єдності та стремління здійснювати свої власні історичні інтереси”³ (Микола Сціборський).

4. “Націоналізм – це мислення і діяння інтересами нації”⁴ (Степан Ленкавський).

Уже з вищенаведених означень цілковито зрозуміло, що націоналізм – це світогляд і суспільно-політичний рух, підставовою цінністю і основою котрого є ідея нації, інтерес нації.

Засадничою підставою лібералізму є особиста свобода людини, що зводиться до абсолютної цінності. "Історія філософської дискусії про проблему відношення одиниці й суспільності має теоретичний характер",⁵ – пише Юліян Вассіян у статті "Одиниця й суспільність". Він слушно зауважує, що раціоналістична концептуальна методика (чи то ліберальна, чи то соціалістична) обчислювала і націю (спільноту), і людину, як поняття "атомістично-механічні". І тому є підстави твердити, що "соціалізм виріс послідовно з лібералізму в егалітарнім підсонні раціоналістичної прямолінійності думання аж до остаточних висновків".⁶ Адже як лібералізм, так і соціалізм бачать суспільність як масу, як певну кількість одиниць, і засадничо соціалізм не протиставляється лібералізові, "бо віддає перевагу більшості одиниць". Так само і демократія, як система, має коріння в демолібералізмі, оскільки саме "лібералізм побудувався як світогляд на одиниці, він дав тим самим засадничо однакове право всім одиницям".

Теоретики українського націоналізму пов'язують поняття демократії, лібералізму, соціалізму, анархізму в одне системне причинно-наслідкове явище, яке характеризується рядом спільних ознак. Ось що, наприклад, пише у своїй праці "Ідея і чин України" Дмитро Мирон-"Орлик": "Соціалізм - це відвернена вартість, нешлюбна дитина демоліберального капіталістичного світу. Тут і там бачимо раціоналістичне доктринерство, бездушну, об'єктивну науковість і релятивність, віру в механічний поступ, тут і там бачимо боротьбу партійних і класових інтересів, тут і там бачимо матеріалізацію й механізацію життя, тут і там

бачимо перевагу економічних чинників, перевагу матерії, тут і там бачимо не вартість особистості, але кількість, число, демократичну чи колективну масу, тут і там бачимо пацифізм і заник духово-моральних, біологічних і волево-творчих первнів, тут і там бачимо атомізацію й захитання основ нації й держави, тут і там бачимо всевладність бюрократії, тут і там бачимо брак органічного наростання й селекції провідної верстви, тут і там бачимо штучність, поверховість і інтернаціональність культури й цивілізації, тут і там бачимо половинчасту людину, відірвану від національного ґрунту й глибини життя, кидану пристрастями чи погонею за інтересами, екологічну і технічну людину, дарвінську людину, а не героїчну, творчу особистість прометеївського чи фавстівського духа.

Чи ж у нас демоліберальне партійництво й доктринерство не проторувало доріг під вплив штучного, насадженого соціалізму різних видів... Як демолібералізм, так і соціалізм були принесені на Україну зовні з чужого поля, через Росію, й штучно насажені на Україні. Це витвори чужого духа і чужих інтересів, а не українського духа й українських потреб".⁷

Дмитро Мирон характеризує лібералізм і дає йому таку влучну оцінку: "Суспільне, політичне і господарське життя лишається на вільну гру суспільних й індивідуальних сил. Хай все пливе вільно й необмежено, хіба волею й інтересами інших одиниць. Такий підхід до суспільного життя, опертий на необмеженій вільній грі сил, доводить до розбиття й анархії, до увільнення від усяких обов'язків і законів, до вільної любови, до вільної, необмеженої конкуренції, погоні за зиском і визиском слабших. Наслідком політичного лібералізму є економічний лібералізм, що приніс замість свободи й рівності визиск і панування гроша, егоїзм, гризню клясів. Лібе-

ралізм замість свободи одиниці приносить її залежність від сильніших матеріально і брутальніших, приносить самоволю, нерівність, визиск, егоїзм, панування клік, неморальність, безпринциповість та слабкість духа й характеру. В кон-секвенції доводить до анархізму й нігілізму".⁸

Практично, картина, яку змалював Дмитро Мирон понад 60 років тому, сьогодні є реальним результатом втілення в практику демоліберальних "загальнолюдських цінностей" як інструменту побудови України.

Націоналізм має свою окрему точку зору на проблему співвідношення людини і суспільства, абсолютно протилежну до позицій лібералізму й соціалізму. Виходячи зі своїх світоглядових засад, націоналісти заперечують обидві крайнощі співвідношення між одиницею і суспільством (у даному випадку нацією). Націоналізм визнає людську гідність та її творчу індивідуальність і визначає за людиною основні обов'язки перед суспільством, бо "розвиток національної (суспільної) свідомості, що примушує людину... до жертв на користь нації, не лише не суперечить розвиткові індивідуальної свідомості, але навпаки - ця індивідуальна свідомість є конче потрібною для розвитку національної свідомості. Бо лише свідомі індивідуальної своєї гідності індивіди можуть мати й свідомість національної гідності".⁹ (Євген Онацький). В теорії українського націоналізму права кожної людини прямо пропорційні до обов'язків перед національною спільнотою. Націоналізм наголошує взаємозв'язок і взаємозалежність прав і обов'язків у взаємовідношеннях між людиною і суспільством (нацією).

Дуже часто в одне поняття різні люди вкладають різний зміст. Так само й у термінологічних означеннях. Поняття "нація", "ідеал людини", "свобода", наприклад, у лібералів і націоналістів не є тотожними за змістом. Ось що, приміром, писав

провідний теоретик українського націоналізму Ярослав Стецько у своїй праці "Новий суспільний лад": "У них (демолібералів) – гедоністичний егоїзм, як суть життя; у нас (націоналістів) – національно-суспільний глузд існування й суворий героїзм, як неодмінну рису ідеалізму – трагічну й глибоко-життєрадісну концепцію життя, що має в своїй основі героїчну етику".¹

Те саме стосується й поняття "демократія". Ярослав Стецько стверджує:

"Коли під демократією розуміти доступ до влади найкращих із народу, але не методом обману й демагогією, а творчою працею над поліпшенням долі народу, тих, що між ним самим заслужили довіря й признання; коли під нею розуміти любов до народу не тільки до глибин слова, але й до глибин кишені; коли під нею розуміти невідкличну вимогу до кожного, без розбору, важких трудів, праці й уможливлення завдяки праці й чистоті характеру і здібностям кожному з народу перейти в ряди провідної верстви; далі – соціяльну справедливість та відповідний до зусиль праці та здібности розподіл дібр між усіх громадян держави, однакова на ділі, а не, як у демолібералів, на папері можливість... – впливати на державні справи і керувати ними, коли тільки характером, працею і розумом викажеться гідним цього - якщо так розуміти демократію, то націоналізм найбільше демократичний з усіх існуючих нині у світі програм будови державного ладу й перебудови світу".¹¹

Нація є ірраціональним, містичним явищем, і саме духовна істота нації окреслює і зумовлює взаємовідносини між національною спільнотою й окремою людиною.

"Виростаючи із коріння історичних традицій і прямуючи в далеке майбутнє, нація є спільнотою, як висловився Шевченко, "і мертвих, і живих, і не-

народжених". Тому кожен член нації має моральне зобов'язання і відповідальність не тільки по відношенню до його сучасного, "живих", але і по відношенню до майбутніх поколінь "ненароджених". Нація є явищем вічним, тоді як окрема людина є тільки тимчасовим явищем".¹² (Ю. Пундик).

Оскільки нація є категорією вищого порядку і несе в собі вищу, космогонічну ідею, езотеричну мету і місію, то вона "уособлює інтереси всієї спільноти, не тільки сучасної, але й майбутньої, і обов'язком її членів є дбати про те, щоб своєю працею збагачувати націю духово та матеріально та зберігати її існування не тільки на те, щоб передати багату спадщину й прийдешнім поколінням, так як родина працює не тільки на теперішніх членів, але й для майбутніх внуків. Тому інтереси нації стоять вище інтересів окремих людей і людських груп і в ім'я тих інтересів людина мусить навчитися солідарно співпрацювати з іншими членами її національної спільноти..."¹³ (Ю. Пундик).

Український націоналізм розуміє вартість людини як духовної творчої індивідуальності, а не механічної одиниці. І суспільна роль людини полягає в постійному самовдосконаленні, розвитку і службі вищому національному ідеалові. Служіння ідеї нації ушляхетнює й узмістовлює життя людини.

Лібералізм своїм культом абстрактних "загальнолюдських цінностей", "прав людини" і "свободи одиниці" відчужує одиницю від суспільства. Продукт лібералізму бачить суспільство лише як засіб набування й збільшення своїх особистих користей і вигод (насамперед матеріальних). Лібералізм плодить денационалізовану особу – гедоніста, циніка й споживача, метою життя якого є вже лише невпинне задоволення особистих інстинктів. Культ наживи та бажання насолоди залишається єдиним сенсом життя. У постійній

погоні за нищими матеріальними інтересами така особа готова йти на злочини, готова йти, наче за болотяними вогниками, у трясовину духовного, фізичного і національного рабства.

Немає свободи людини без свободи народу, так само як і неможливе визволення соціально без національної незалежності.

Доктор Дмитро Донцов вказує на реальний вислід гасел і доктрин лібералізму.

"Гасла французької революції – "свобода, рівність і братерство" (гасла теперішньої демократії) – здегенерувались, стали маскою хаосу. "Свобода" – обернулася в свободу ширити розпусту і зраду, а навіть в свободу розкладати християнську Церкву, бо "богами" сучасності стали гріш, шлунок і секс. "Рівність" – обернулася в пропаганду проти всього, що вивищувалося над масою, закоханою в "добробуті" і матеріальнім "щасті", настроєною проти великих ідей і чинів, проти героїзму. А "братерство" обернулося в пропаганду "дружби" з ССРСР або в ООН "об'єднаній Європі".

Все це, всі ці три пишні гасла – "свобода, рівність, братерство" – були лише масками таємних мафій (часто культурою і походженням чужих Європі), щоб опанувати окремі нації в якимсь "світовім уряді" одного чи другого "вибраного народу", де і уряд, і армія, і поліція належали б не "братеризованим" націям, а ворожій їм мафії".¹⁴

Отже, правий був д-р Юліян Вассиан, коли ще в 1934 р. в польській тюрмі в Седльцах писав:

"Теоретичні основи лібералізму являються з коначности джерелом суперечности, заперечення і взаємного виключення. Ці загибельні наслідки дані в природі самих зародків світогляду. Механічно-атомістична означеність одиниці-людини – це дуже поверховна, виривкова і проста метода, її абстрактність мститися швидше, ніж могли подумати найбільші песимісти в царстві демолібералізму чи соціалізму".¹⁵

Таким чином, можна стверджувати, що український націоналізм як цілісний світогляд має свою окрему концепцію співвідношення взаємозв'язку людини і суспільства, яка полягає в усвідомленні обов'язку кожного члена нації зробити свій внесок у загальну справу на засадах національної солідарності, яка означає відповідальність, єдність і взаємодопомогу на основі усвідомлення тотожності вищих цілей нації й сенсу життя окремої людини. Український націоналізм, на відміну від демолібералізму, також передбачає відповідність прав і винагород кожного члена суспільства його обов'язкам і внеску в загальну справу.

Революційна концепція українського націоналізму рішуче відкидає всяке кон'юнктурництво й пристосуванство, зокрема ідеологічне, до чужих "модних" і "респектабельних" течій, якими б "прогресивними" вони комусь не видавались і як би кимось не захочувались. Ще Провідник Степця Бандера перестерігав і наголошував, що всілякі пристосування власних програмових та ідеологічних засад до зовнішніх впливів, викривлювання чи применшування їх відповідно до тактичних вимог на відтинках нашої діяльності підкопує самі основи національної боротьби.

Проблема стосунків націоналізму і демолібералізму сьогодні є набагато актуальніша, ніж будь-коли раніше. На відміну від попередніх часів, коли український націоналізм безпосередньо протистояв тоталітарним системам і світоглядам (зокрема московському комунізмові та німецькому соціалізмові), сьогодні все більше загострюється фронт боротьби саме з демолібералізмом, який за своєю суттю теж є тоталітарним, і несе Україні та її народові реальну загрозу космополітизації, егалітаризму, атеїзму, пацифізму, нігілізму та інших чужинецьких "цінностей".

Сьогодні демолібералізм все більше стає синонімом безвідповідальності й активно насаджується в Україні як домінуюча ідеологічна доктрина, покликана заповнити ідеологічний вакуум, що утворюється на місці збанкрутілого конаючого комунізму. Заперечуючи ідентичність української традиції, демолібералізм розглядає Україну в якості нових колоніальних теренів. Отже, знову на часі доктрина національної самодостатності – політично-економічної та культурно-інтелектуальної.

м. Київ, 2000 р.

Інструктор Іван Гавдида проводить заняття по табірництву.
1998 р.

Джерела

- 1 Орлик М. Ідея і чин України. – 1940. – С. 3.
- 2 Там само. – С. 1.
- 3 Сціборський М. Націократія. – Париж, 1935. – С. 74.
- 4 Сич О. Роздуми на ідеологічні теми // Інтерес нації. – 2000. – Ч. 1. – С. 8.
- 5 Вассиян Ю. Одиниця й суспільність. – Торонто: "Золоті ворота", 1939. – С. 9.
- 6 Там само. – С. 11.
- 7 Орлик М. Цит. праця. – С. 41.
- 8 Там само. – С. 40.
- 9 Пундик Ю. Український націоналізм. – Париж, 1956. – С. 43.
- 10 Стецько Я. Новий суспільний лад // Українська визвольна концепція. – Мюнхен, 1987. – С. 125.
- 11 Стецько Я. Націоналізм і демократія // Українська визвольна концепція. – Мюнхен, 1987. – Т. 1. – С. 131.
- 12 Пундик Ю. Цит. праця. – С. 47.
- 13 Там само.
- 14 Донцов Д. Хаос сучасности і молодь. – Київ: ІНД, 2000. – С. 25 – 26.
- 15 Вассиян Ю. Цит. праця. – С. 12.

На революцію прийшли навіть боягузи

Принаймні для мене з відстані десятка років все, що відбувалося тоді, видається, напевно, не зовсім таким, яким було насправді. Певен, що в ці жовтневі дні знайдеться багато тих, хто поглинеться над "наївною молоддю" ("А чого ви добилися?"), як і тих, хто вихилить чарчину-другу на офіційних і самодіяльних фуршетах ("За здоров'я голодуючих студентів!"). Кожному своє...

Десятирічний ювілей – прекрасна нагода поворушити славне минуле і, відчуваючи солодкий щем ностальгії за ним, подумки повернутися до тих щасливих днів, коли, залишивши все, з невгамовним щирим юнацьким запалом кинувся безоглядно у бурхливий вир непередбачуваних подій – "За Україну, за її волю, за честь, за славу, за народ!".

Початок тієї осені не віщував нічого особливо цікавого. Люди вже поступово звикали до галасливих барвистих мітингів з декларативними резолюціями і почали зневірюватися в реальних можливостях і здібностях "записних крикунів" у парламенті... І ось "на арену" нарешті вийшла молода організована і радикальна сила.

Виїжджаючи з друзями до Києва на третій полиці загального вагону, я, тоді студент третього курсу історичного факультету СДПІ, голова СНУМ "Сумщина", звичайно, не міг передбачити, чим це все закінчиться взагалі і для нас зокрема. Такі речі, як страх, непевність, вагання, десь нишком забилися в глухий кут і не нагадували про себе. Уже потім нам розповідали, що готувалися накази про наше відрахування і деякі інші, малоприємні для 20-річних юнаків речі, але про це не хочеться і згадувати.

16 жовтня ми з Олегом Медуницею повернулися зі столичної акції до Сум, аби зорганізувати

акції підтримки вимог голодуючих у рідному місті. Уже десь о сьомій ранку до моєї кімнати в гуртожитку зайшов наш декан Петро Миколайович Щербань, поцікавився станом здоров'я, розпитав про перебіг акції і... не висловив ні осуду, ні здивування. Певно, якби не його позиція в цьому, та і в деяких інших випадках, не один я, а й інші "бунтівники" протягом революційних 1990 – 1991 років, мабуть, таки би звільнили стіни рідного інституту від своєї активної присутності. (Пригадую, як 19 серпня 1991 року мене виселяли з гуртожитку і пропонували зайти в ректорат за документами ті самі особи, котрі 26 серпня кидалися до мене з обіймами і вітаннями). Перемога – велика штука і дуже впливає на "пр-р-ринципову" позицію тих, хто воліє відсидітися в "крайній хаті".

Але це було пізніше, а тоді були ще делегації з профкому, студкому, обкому (ЛКСМУ) та інших, не менш поважних "комів". Усі чекали, що буде далі...

А далі тисячі молодих людей, які ще десять днів тому нам здавалися пасивними, інертними, байдужими і боязкими, вийшли на вулиці і майдани, організовуючи мітинги, страйки, демонстрації. Люди відчули себе вільними, і в нагороду за це скуштували солодкого вина перемоги. Змін у суспільстві і в державі не буде до того часу, доки не пройдуть зміни в душах і в серцях українців.

Кожне покоління має виконати своє історичне призначення. Кожна генерація несе свою відповідальність перед предками і перед нащадками. Знаковою подією "покоління дев'яностих" стала "революція на граніті". Думаю, що не перебільшу, коли зазначу, що 2 жовтня 1990 р. хронометр Історії почав відраховувати години, а то й хвилини до дня 24 серпня 1991 року.

Напевно, не все у нас вдалося тоді в плані реалізації політичних вимог, не все вдається за-

раз, мабуть, будуть помилки і в майбутньому. Але не помиляється лише той, хто нічого не робить.

Не жалкую ні за чим.

...Просто кожен у своєму житті мусить хоч раз відчути голос власного сумління і зробити щось для того, щоб не було соромно дивитися в очі своїм нащадкам.

м. Київ, 2000 р.

Молодіжний конгрес в боротьбі за студентські пільги. 1999 р.

Про українську соборність та національну солідарність

Останнім часом серед українських політиків стало популярним вести розмови про національну ідею, національну солідарність, геополітику, всесвітнє українство, українську соборність та інші високі й цікаві категорії. Але, на превеликий жаль, слова та гасла, як правило, не переходять у площину практичних дій.

Через різні історико-політичні, економічно-соціальні та інші причини значна частина українців сьогодні живе за межами сучасних державних кордонів України. Частина з них мешкає на українських етнографічних теренах, котрі завдяки агресивно-експансіоністській політиці сусідів опинилися у складі сусідніх держав (понад третина української етнографічної території розташована за межами сучасної Української держави), інші були депортовані, або змушені свого часу емігрувати в пошуках політичного притулку чи кращого життя. Приблизно кожен третій етнічний українець сьогодні живе за межами України. В різних державах наші співвітчизники мають різний політичний та економічний статус. В одних (зокрема, у країнах Західної Європи, США, Австралії та Канади) вони мають регламентовані громадянські права, нормальні умови для життя й національно-культурного розвитку. В інших (країнах СНГ та пост-соціалістичних державах) - приречені на повільну денаціоналізацію й позбавлені будь-яких прав на організоване національне життя. Більшість із них відчуває Україну своєю Батьківщиною, цікавиться її життям і переймається її долею. І всі вони потребують постійної уваги, духовної та політичної підтримки з України, міцного зв'язку зі своєю землею, культурної, економічної і політичної інформації та

можливості брати участь у розбудові української державності. Але сьогодні всього цього вони не мають.

Офіційна Україна належним чином не переймається проблемами співвітчизників за кордоном, і відповідно тамтешні українці не відчують постійної уваги та опіки щодо себе з боку нашої держави. Донині практично навіть не сформульовано пріоритетів української національної стратегії захисту й духовного об'єднання українців у світі, яка мала би включати:

- захист громадянських і національно-культурних прав українців за межами України через відповідні міжнародні норми та угоди, укладені дипломатичним шляхом;

- створення всебічних умов для постійних контактів зі співвітчизниками поза Україною;

- підтримка культурно-просвітницької та національно-громадської діяльності українських організацій у світі, допомога організаційному становленню та розбудові українських товариств за кордоном;

- формування українського лобі за кордоном;

- надання пільгових умов для набуття та відновлення українського громадянства та ухвалення відповідного Закону про українців, що проживають за межами України;

- ґрунтовне і системне вивчення стану української спільноти за межами держави, вироблення аналітичних прогнозів та пропозицій, створення національного реєстру українців у світі, згідно з практикою розвитку країн;

- допомога нашим співвітчизникам, котрі бажають повернутися в Україну;

- створення на вищому державному рівні офіційного органу для роботи в цьому напрямі.

Здійснення стратегічної національної програми із захисту й духовно-культурного об'єднання українців у світі є історичним обов'язком та на-

гальною потребою для української держави й нації. До цього повинні прагнути всі наші організації, установи та інституції, усі патріотичні сили, всі українці. Сьогодні нація мусить бути активною та солідарною. Проблеми і потреби закордонних українців, вихідців із наших земель на Кубані й Берестейщині, Холмщині та Мараморощині, Придністров'ї і Східній Слобожанщині, Зеленому Клину й Казахстані мають стати нашими проблемами. Ми не можемо бути байдужими до порушення національних прав українців у Білорусі, Російській Федерації, Румунії чи Польщі.

Наприклад, близько 20 мільйонів етнічних українців у Російській Федерації не мають жодної державної школи з українською мовою та змістом навчання, жодного українського театру, церкви, жодного часопису. Там цілковито відсутні україномовні й українознавчі передачі на радіо й телебаченні, бракує українських книжок і газет. Все це повною мірою стосується навіть традиційно українських територій – Вороніжчини, Курщини, Кубані, Білгородщини, Стародубщини, Донщини... Навіть brutальне захоплення 1997 року в місті Ногинську Московської області Богоявленського храму, що належав Українській православній церкві Київського Патріархату, постійне переслідування українських громадських діячів, шалена антиукраїнська пропаганда в Росії, не викликала належної реакції з боку офіційної України та світового українства.

Останнім часом загрозливих форм та небувалого розмаху набула антиукраїнська діяльність режиму Лукашенка в Білорусі. 1939 року українські землі Берестейщини були приєднані Сталіним до БССР, тож від того часу ця територія перебуває у її складі. Донедавна на цих землях, де, за приблизними підрахунками етнографів, чисельність українського автохтонного населен-

ня сягає понад мільйона осіб, а з 16 районів області 10 повністю та 5 частково лежать на українських етнографічних теренах, ентузіасти-патріоти видавали газету "Голос Берестейщини", активно діяли товариства "Просвіта" і Українське громадсько-культурне об'єднання (УГКО) на чолі з Миколою Козловським, велася жвава культурно-просвітня робота.

Однак з ініціативи голови Ради безпеки Білорусі, громадянина Росії та офіцера ФСБ Віктора Шеймана розпочалися репресії щодо української громади Берестейщини. Зокрема, 1999 року було вилучено з усіх бібліотек енциклопедичну працю Володимира Леонюка "Словник Берестейщини". Цькуванню піддаються активісти українських товариств, відмовлено в потвердженні юридичного статусу українському товариству "Просвіта", заборонено вихід газет "Голос Берестейщини", "Берестейський Край", "Вісті Берестейщини".

На початку нового тисячоліття перспектива українства полягає в об'єднанні дій і помислів українців, у національній активності, солідарності та виробленні спільного світовідчуття і спільного національного ідеалу, аби українська соборність з історичних рефлексій і патетичних закликів, котрі щорічно виголошуємо 22 січня та 24 серпня, стала доконаною реальністю.

м. Київ, 2000 р.

Про міфи навколо молодіжного націоналізму

"Навесні 1990 року на одних з комсомольських зборів педінституту я заявив, що прийде час – і тут, у цій же аудиторії, будуть проходити конференції незалежної української молоді. Я радий, що моє пророцтво збулося!" – сказав 1-й голова Спілки української молоді "Сумщина" Віктор Рог на науково-практичній конференції, присвяченій 10-річчю діяльності СУМ "Сумщина", що проходила 25 лютого 2000 р. у СДПУ ім. А. С. Макаренка.

Сьогодні Віктор Рог (який поставив зі своїми однодумцями в жовтні 1990 р. 1-ий намет на площі Незалежності в Києві на знаменитому студентському голодуванні, що призвело до відставки уряду), голова Молодіжного конгресу українських націоналістів, редактор газети "Гроно", депутат Молодіжного парламенту України, міністр освіти і науки в молодіжному уряді, координатор україночеченського інформаційного центру, автор щойно виданої книги "Не даймо загубити майбутнє" і т.д. і т.п.

Приїхавши з Києва на урочистості, присвячені 10-річчю СУМ "Сумщина", Віктор Рог відловив на наші питання.

– Що таке нова генерація в політиці – романтики чи прагматики?

– На мій погляд, одне іншому не заважає і цілком може суміщатися. Романтики – ті, хто сповідує високі ідеали і має намір їх досягти, але робити це можна суто прагматичним шляхом. Романтика початку 1990-х з піснями і прапорами, звичайно, уже відійшла. Але ідеали залишилися ті ж – велика могутня Україна і багатий український народ. Люди мого покоління сьогодні стали депутатами ВР, зайняли провідні по-

зиції в різних політичних партіях та громадських організаціях.

– На яких ідеях ріс молодий український націоналізм? Чи залишаються ці політичні ідеї значимими для сьогоденної молоді?

– Я формувався ще в часи СРСР, але вже на початку 1990-х, коли учився на історичному факультеті, виник бум навколо української національної ідеї, стала з'являтися відповідна література, що користувалася попитом насамперед у середовищі студентської молоді. У світоглядному плані ми формувалися на ідеях українських націоналістів початку ХХ ст. – Миколи Міхновського і Дмитра Донцова. Сьогодні і політична, і інформаційна ситуація радикально змінилися. На початку 90-х суспільство ще не відвикло жити без ідеології, і тому для молоді пошук національної ідеї був близький. А зараз, коли немає цілісної державної концепції, більшість ЗМІ орієнтована не на виховання, а на розбещення молоді інформацією. І наші видавничі проекти поки не можуть конкурувати з іншими ЗМІ. Ідейне виховання через друковане слово зараз просто витісняється надлишком дешевої сенсаційності, розваг і "чорнухи". Тому основний ухил націоналістичні структури, що працюють з молоддю, роблять насамперед не на масу, а на особистість. Ми можемо реально допомогти одержати знання і досвід та впливати через наші громадські організації і політичні структури.

– Що таке націоналізм і чому його, як і раніше, так бояться люди?

– Сьогодні про націоналізм у суспільній думці (особливо на Східній Україні) ще існує ряд міфів.

Міф перший. Націоналізм – ідеологія, властива тільки жителям Західної України, і до Східного регіону він не має ніякого відношення. Міф другий. Націоналісти – це якісь злі бандерівці з автоматами, що усіх ріжуть і убивають.

Міф третій. Націоналісти – це ті, хто хоче “вичистити” Україну від усіх неукраїнців, хто протиставляє себе іншим національностям.

Сьогодні руйнувати ці стереотипи набагато легше, ніж 10 років тому. Ми недавно об'їздили весь південь України (Крим, Запоріжжя, Херсон, Дніпропетровськ) і на різних зустрічах і зборах знаходили спільні інтереси, спільну мову. Багато хто вважає, що національна ідея лежить десь у минулому – козаки, пісні, ОУН-УПА і т. д. Але національну ідею можна сформулювати досить просто і ясно: ми хочемо, щоб Україна була найкращою державою у світі, а українці – найкращим народом. Це значить, що, як і у провідних країнах світу, основними показниками розвитку в нас повинні стати середній рівень життя, рівень освіченості нації і рівень середньої тривалості життя. Сьогодні націоналізм – це ідеологія, спрямована в майбутнє, і проблеми освіти, безпеки і медичного обслуговування мають ключове значення. А досягнення націоналізму на Сході можна побачити на прикладі святкування ювілею СУМ “Сумщина”. Це націоналістична організація, що не приховує своєї ідеології, і її поздоровили представники облдержадміністрації, багато політичних партій і депутати ВР.

– Що можна сказати про зрощування націоналістичних структур із владою?

– Сьогодні націоналістичні сили прагматично відносяться до політичної ситуації. Ми розуміємо, що займатися тільки тим, що викривати недоліки влади, збирати мітинги, писати петиції вже не ефективно. Сьогодні наша місія конструктивно витісняюча. Позиція виробляється насамперед стосовно кожного конкретного діяння влади: чи то земельна реформа, чи зміни в системі освіти. Через своїх людей у владі ми намагаємося провести наші рішення, і нам навіть не суть важливо, що здійснювати багато рішень будемо не ми.

Головне, щоб на користь Україні. Наприклад, сьогодні ми активно підтримуємо земельну реформу, ведемо роз'яснювальну роботу. Але найчастіше за гаслами про відродження української національної самосвідомості у влади не стоїть ніяких реальних справ. Ми знаємо, що на Півдні і Сході України книг українською мовою виходить тільки 4% – відсутність пільг оподаткування дуже тисне. Продовжується російщення краю.

– Чим відрізняється політичний молодіжний рух у Києві від провінційного?

– Я б сказав, що в провінції молодіжний рух виглядає більш чесним і щирим. Просто тут не ті засоби і кар'єрні можливості, через які і потрапляють у політику всілякі негідники. Але в Києві, звичайно, набагато простіше вирішувати проблеми, виходити на вищий рівень, впливати на політику центральної влади, забезпечувати інформаційну підтримку своїх починань. У регіонах пробитися в останню інстанцію і знайти відповідача вкрай складно. Більшість регіональних чиновників у взаємодії з незалежними молодіжними об'єднаннями сповідають принцип "немає організації – немає проблеми".

У Київ сьогодні стікається багато людей з регіонів. (До речі, більшість значимих у політиці фігур – вихідці з провінції, починаючи від президента і закінчуючи прем'єром). Це призводить до "вимивання" кадрів із регіонів. Політична еліта на місцях постійно втрачає лідерів. Я ж хочу повернутися на Сумщину і продовжити тут свою суспільну і політичну діяльність.

– Ваша думка про насадження російськомовним української мови?

– Ще один із сьогоднішніх міфів такий: якщо націоналісти прийдуть до влади, то всіх силоміць змусять говорити тільки українською. Насправді цього сьогодні робити зовсім не треба. Державна політика вже така, що вивчати українську мову

повинен той, хто є прагматиком і думає на перспективу. Сьогодні є 10 стаття Конституції, є ряд законів про державність української мови. І тому зараз більшість навчально-виховних установ перейшли на українську мову – вступні іспити у вузи, рейтинги проходять українською мовою. Ніхто не збирається забороняти російськомовні школи, але їхні випускники не зможуть здати вступні іспити (наприклад, у Києво-Могилянську академію на технічну спеціальність), не зможуть зайняти в майбутньому високі державні посади без знання української мови. Якщо не хочеш підмітати вулиці – треба учти державну мову. А якщо так, то чому цього не робити із самого дитинства?

Я переконаний, що українською мовою зможуть говорити всі, коли це буде вигідно і престижно. А до цього усе йде. Сьогодні київська молодь, студенти спілкуються між собою українською.

Розмовляв Ян Берзиньш, "Данкор", №10, 9 березня 2000 р., (переклад із російської)

Ми, молоді українські націоналісти, прагнемо, щоб слово Україна в усьому світі вимовлялося з повагою

Інтерв'ю з лідером Молодіжного конгресу про його погляди на проблеми розвитку націоналістичних рухів у нашій країні

– Віктор, нещодавно Україна відзначила 9 річницю проголошення незалежності. Як Ви оцінюєте цю дату, чи вважаєте Ви, що ми сьогодні живемо в дійсно незалежній Україні?

Віктор Рог – 24 серпня дійсно великий день в історії України саме як день проголошення незалежності. Але між проголошенням незалежності і її реальним здобуттям є реальна різниця. Мало проголосити волю, потрібно її здобути. Чи багато ми за ці роки наблизилися до того ідеалу, про який мріяли, за котрий гинули наші славні попередники?

Ми вважаємо, що необхідні солідарні зусилля всього народу, рішучі дії всіх патріотів, щоб незалежність України стала дійсністю і незворотною реальністю, а не тільки святом, котре відзначаємо 24 серпня. Про свій борг перед Україною і відповідальність перед нацією потрібно згадувати не тільки з приводу 9 березня і 24 серпня.

– Тобто, Ви більше схильні працювати, ніж святкувати. І яким же було для Молодіжного конгресу літо 2000?

Віктор Рог – Для нас літо традиційно період таборів, під час яких ми підводимо підсумки роботи за рік, обговорюємо політичну ситуацію, аналізуємо, обмінюємося досвідом, будуємо плани на майбутнє. Літо цього року в нас було багатим на табори. Вони дуже успішно пройшли як на всеукраїнському, так і на регіональному рівні. Сотні

наших патріотів пройшли в них різноманітну ґрунтовну підготовку. Особливістю таборів цього року було те, що вони проходили в різних регіонах України: на Сумщині, Тернопільщині, Львівщині, Вінниччині, Одещині, Житомирщині, у Криму. Деякі табори ми проводили самостійно, деякі з іншими молодіжними патріотичними організаціями, зокрема із Спілкою української молоді. Своєрідним показником якості наших таборів є те, що вони починають набувати міжнародного характеру. Так цього року разом з нами проходили табірну програму наші побратими з Білоруської Партії Свободи.

Це літо було "гарячим" для нас і в політичному розумінні. Ми були серед організаторів, учасників багатьох патріотичних акцій як у Києві, так і в регіонах. Незважаючи на значні матеріальні труднощі, ми знаходимо можливість і для видавничої діяльності і для теоретичної і наукової праці. Коротше кажучи, сумувати і нудьгувати нам ніколи. Саме завдяки нашій активності і послідовності, наполегливості в роботі і поповнюються ряди нашої організації, збільшується наш вплив і популярність. Саме тому Молодіжний конгрес серед лідерів.

– Добре, що молоді патріоти з різних структур працюють разом, а чи можливе об'єднання патріотичних організацій і партій? Сьогодні багато говорять про цю проблему.

Віктор Рог – Як механічне – ні, і не варто витрачати енергію на спроби втілення евфемерної ідеї "об'єднання всіх". Ми маємо гарний приклад і досвід. Негативний – Центральна Рада, де механічне об'єднання ні до чого гарного не привело. І позитивний – ОУН, коли на основі деяких світоглядово і політично однорідних груп органічно створилася Організація. Але сьогодні реальним і доцільним є координація дій націоналістичних структур і об'єднання сил для проведен-

ня кон-кретних заходів, акцій. Наш досвід підказує нам саме такий шлях.

– *Хто винен у нинішній кризовій ситуації?*

Віктор Рог – Ми всі десь чогось недоробили. Але найбільше лихо – стан українського суспільства і руйнівна діяльність зовнішніх сил, активність "п'ятої колони", зрада "верхів", корупція влади. Саме тому метою нашої діяльності є виховання молоді. Ми діємо в двох напрямках – виховання і плекання "еліти", у розумінні активного ядра, лідерів, високоосвічених патріотів – формування особистості. І другий – просвітницька діяльність, якою намагаємося охопити найширші прошарки населення і яка покликана зламати помилкові стереотипи, спонукати до зміни орієнтальних векторів. Тобто мобілізувати і сформувати актив і забезпечити йому підтримку більшості. Робота важка, але іншого шляху немає. Демагогія й обман – не наші засоби.

– *Яким чином ви проводите агітацію?*

Віктор Рог – Існує багато форм і методів і потрібно їх усі використовувати, але наш досвід свідчить про те, що найкращим агітаційним методом є особистий приклад! Потрібно робити так, щоб люди повірили в тебе, щоб захотіли стати схожими на тебе, повірили в силу твоїх ідей, переконалися в неспростовності твоїх аргументів. Повинно бути цікаво! Пропаганда ефективна тоді, коли вона постійна і масова. І хоча ЗМІ у своїй більшості воліють мовчати про нашу діяльність, дещо нам вдається. А взагалі ж найголовніше – пробудити активність, ентузіазм людей, дати можливість повірити. Адже тільки віра рухає нас уперед.

– *Чи не є сьогоднішня пасивність молоді свого роду "позицією". Адже "свобода вибору"... І може не треба на них "наїжджати"?*

Віктор Рог – Сьогодні наша молодь є неабияким об'єктом уваги тих, хто прагне звести її до стану безглузвих дегенератів. Їй цілеспрямовано

нав'язується "свобода вибору" між "Кока-Колою" і "Пепсі-Колою", між Б. Моїсєєвим і С. Пенкіним, між порнографією і наркотиками, між "братвою" і "баригами", між Америкою і Москвою. Вибір не дуже привабливий. Ми пропонуємо альтернативу, відмітаючи усе вище перераховане.

– Яку?

Віктор Рог – Ми пропонуємо орієнтуватися на власні цінності, власні сили, пропагуємо українську культуру, закликаємо підтримати власного виробника. Ми хочемо створити такі умови, щоб було вигідно учитися, а не красти, виробляти, а не спекулювати. Ми хочемо підняти престиж освіти, творчості і праці на найвищий рівень. Ми хочемо повернути повагу до понять честь і порядність. Ми прагнемо до того, щоб слово "Україна" в усьому світі вимовлялося з повагою. Тобто принципово відкидаємо орієнталізм і наслідування. Вартісним є тільки оригінальне.

– *Що потрібно для того, щоб стати членом Молодіжного конгресу?*

Віктор Рог – Усвідомити свій обов'язок, перестати боятися, зголоситися до керівництва Молодіжного Конгресу і виконувати його доручення. Кожний працює в міру своїх сил і можливостей, відповідно до своїх схильностей і здібностей. Наша структура дозволяє практично кожному проявити себе. Вір і дій!

<http://part.org.ua/default.php?art=277>
(переклад із російської)

За кожним словом повинна слідувати відповідна дія

Від автора: Визвольні змагання і боротьба 1914 – 1920-х років прискорили процес ідеологічного визрівання і довели до створення Організації українських націоналістів (ОУН), що започаткувала свій родовід з націоналістичної ідеології, націоналістичного світосприйняття і написала на своїх прапорах практичні суспільні й політичні гасла Українського націоналізму як світогляду. Для Москви з її комуно-більшовицькою ідеологією український націоналізм був ворогом номер один і тому так сильно був переслідуваний та вважався Москвою "спільником фашизму".

З відновленням Української держави в 1991 р. український націоналізм почав відроджуватись на рідних землях і нині набирає дедалі більших обертів на шляху розвитку на всіх теренах України. Його ще й досі переслідують різні україноненависники і докладають максимум зусиль на знищення цієї ідеології, але він живе та процвітає, долаючи всі перешкоди, знаходить своїх прихильників серед людей, які раніше ставилися до цієї ідеології вороже, а нині вбачають справжню суть її діяльності.

Велику справу своїх сподвижників та попередників Є. Коновальця, Р. Шухевича, С. Бандери продовжують молоді націоналісти, про що свідчить активна діяльність Молодіжного націоналістичного конгресу (МНК), очолюваного Віктором Рогом, який дав інтерв'ю "Вільній Думці" під час Злету української націоналістичної молоді 16 вересня 2001 року в м. Івано-Франківську.

– *Пане Вікторе, Ви в досить молодому віці, уродженець Сумської області – краю, де національна ідея сприймається не найкраще, до того*

край зросійщений. Що Вас спонукало піти шляхом націоналістичної ідеології?

– Фактично це було, в основному, моє виховання. Я виховувався в українській родині і завжди мав українське оточення і для мене українськість є природньо-органічним явищем. Сумська земля не так зрусифікована, як про це дехто думає, на відміну, скажімо, від Донецької чи Луганської областей. На Сумщині є тривалі історичні традиції національно-визвольних змагань. Варто наголосити, що останній кошовий Запорізької Січі легендарний Петро Калнишевський є наш земляк, народився в декількох кілометрах від мого села. З нашого краю вийшли такі чільні діячі революційної ОУН із Роменського району як Володимир Мазур, який був заступником голови Проводу ОУН і Леонід Єнсен-Полтава, відомий поет і діяч ОУН та Олекса Калиник, довголітній Голова централі СУМ у діаспорі. На нашій території в 1917 – 1920 роках діяли повстанські загони, які вели збройну і підпільну боротьбу з більшовиками аж до середини 1930-х років. Потужною була ОУН під час і після Другої світової війни. Зараз нашими істориками і МНК видана книжка, яка має назву "Залізом і кров'ю". Там досліджений повстанський рух ОУН на Сумщині і зафіксовані документи, які свідчать, що збройна боротьба велася відділами ОУН на теренах Сумщини до 1955 року. А реально підпілля ОУН не припиняло свою діяльність і в 1970-х роках, зокрема в Роменському районі.

Нещодавно наші історики віднайшли в архівах цікавий матеріал, де вказується, що один з моїх предків, разом з відомим педагогом і діячем національного руху професором Григорієм Ващенком, ще в далекі 1920-ті роки створили підпілля і "Просвіту" саме на теренах Роменського району. Тобто є якийсь генетичне коріння та історичні обставини для того, щоб національний

рух на Сумщині процвітав. І практично сьогодні організація МНК є однією з найпотужніших саме в Сумській області, де нараховує приблизно 200 активних членів. Наше націоналістичне середовище домінуюче і в молодіжному русі. Отже, не все так погано і є перспективи й на східній Україні.

– Чи важкими були початки створення МНК? Як ставиться до цього наша влада у Києві?

– Початки завжди важкі, але вони викликані тим, що занадто багато молоді зневірилося в шляхетності помислів і перспективі діяльності. Фактично за час навіть незалежності України нашим ворогам значною мірою вдалося здискредитувати саме Українську Національну Ідею, а з іншого боку вдалося пересварити українських патріотів, розвалити патріотичні організації, розколоти їх, і ніби показати неефективність результатів. Ми керуємось принципом, що за кожним нашим словом повинна слідувати відповідна дія. Ми ставимо також собі за принципи добору людей професійність, порядність, патріотизм та відповідальність.

У Києві нелегко працювати ще і тому, що це велике місто пропонує молоді багато розваг, безліч різних спокус та пропозицій і молодь має до вибору багато різних громадських організацій. Тому існує велика конкуренція і є потреба в тому, щоби все, що ми робимо – робили якісно, оперативно і результативно. Це нам дає можливість набирати молодь до нас в самій столиці України. Загалом по Україні організація МНК розбудовується нормальними темпами, хоча є багато проблем. І переважно це проблеми кадрового характеру – підготовка кадрів до роботи та, звичайно, проблеми матеріально-технічного характеру. В сьогоднішніх умовах ми повинні знаходити засоби для своєї діяльності, нестача яких також гальмує наш розвиток.

– Яких успіхів вдалося досягти за час існуван-

ня організації і які перспективи на майбутнє?

– Фактично можемо говорити про багато добрих справ, нами зроблених. Це й акції студентської солідарності, нами ініційовані, коли нам вдалося відновити студентські пільги для нашої молоді. Це й акція на підтримку українського шкільництва. Я також є міністром молодіжного уряду і в цьому плані ми також багато робимо. Завдяки підтримці багатьох людей вдається видавати літературу, зокрема дякуючи допомозі Юрія Борця. Це легендарна людина – колишній вояк УПА та відомий підприємець і меценат з Австралії, який розуміє, що доля України полягає в тому, яку молодь ми підготуємо. Він дуже нам допомагає і своєю літературою, яку сам пише і видає, і у підготовці деяких наших видань, які сьогодні є неоціненними. І ми фактично працюємо у видавничій галузі, а також у виховній галузі, в галузі соціального захисту молоді, і в цьому випадку в нас багато успіхів. І, зокрема, я вважаю успіхом те, що нам вдалося вже сформувати загальноукраїнську команду і що непоганими темпами йде розбудова структур по регіонах. Нас підтримує молодь і ми фактично з кожним днем здобуємо дедалі більший вплив і авторитет. Я бачу, що є велика перспектива, є велика потреба в таких організаціях, як наша. Не лише на Західній Україні, але є велика підтримка і на сході нашої держави, до нас горнеться молодь з усієї України. Проблема сьогодні в тому, що українська національна ідея повинна бути реалізована і для цього потрібно творити механізм її реалізації. А основою цього механізму є Молодіжний націоналістичний конгрес.

– *МНК поширений в усіх регіонах України?*

– Так, МНК поширений в усіх регіонах України. Ми маємо доволі потужні організації не лише в західній Україні, але й у східних і південних областях. І варто наголосити на успіхи та перс-

пективу таких організацій як Рівненська, Волинська, Сумська і Донецька. Там ми маємо гарні темпи розвитку, нарощуємо свій вплив на регіональну молодіжну політику. І не лише на молодіжну, а й загальну суспільно-політичну ситуацію в краю.

– Чи є люди, які ставлять палиці в колеса на шляху розвитку організації?

– Звичайно є, і їх не може не бути, тому що організація іде безпосередньо до своєї мети, створюючи перешкоди для інших світоглядів, для інших ідеологічних доктрин, для інших політичних та навколо політичних сил. Створює конкуренцію, противагу, а тому нас поборюють як комуністичні сили, так і олігархічні, провокативні елементи. В багатьох регіонах ми відчуваємо опір влади, але це для нас не є перешкодою. З нашою національною ідеєю ми ідемо до кінця, здобуваючи нові позиції.

– Співпрацюєте з іншими українськими молодіжними організаціями?

– Так, ми є ініціатором створення блоку молодіжних патріотичних організацій. Найкращі стосунки в нас із Спілкою української молоді, з УСС, Пластом та іншими, зокрема регіональними, молодіжними організаціями. Я вважаю, що сьогодні для досягнення основної нашої мети ми повинні об'єднати сили з іншими ідеологічно спорідненими патріотичними організаціями.

– У нашій розмові Ви торкалися проблеми розчарування української молоді. На жаль, ця проблема не стосується лише молоді, а й усього нашого суспільства і вона потребує негайного вирішення, але керівництво держави ставиться до цього байдуже. Понад мільйон молодих українців виїхало за кордон у пошуках праці, велика частина цього прошарку населення пішла згубним шляхом: наркоманія, пияцтво, організована злочинність, непоміркований секс і т. д. Та все ж таки бачу молодь, яка пішла іншим шляхом – розбудови

держави. Це й члени "Самостійної України" пішли на тортури та переслідування. Це й минулорічні березневі акти кучмівські демонстрації студентської молоді. Що ви хотіли б сказати про цих людей?

– Я був одним з ініціаторів створення комітету молодіжної солідарності "Самостійна Україна". Ми з низкою інших організацій, такими як Спілка української молоді, УСС і "Тризуб", організували акції в Києві та інших містах України на підтримку вимог "Самостійної України". Практично завдяки зусиллям Батьківського комітету "Самостійної України" та нашого комітету вдалося визволити цих юнаків з ув'язнення. Нині ми продовжуємо підготовку не лише до суду над патріотами з "Самостійної України", а й до судового процесу проти комуністичної партії. В рамках цієї праці ми провели громадські слухання по регіонах. Наприклад, у Рівному та Києві уже пройшли громадські слухання про злочинну діяльність компартії, її антиукраїнську сутність. Зокрема ведемо акцію на теренах Східної і Південної України, де правда важко доходить до людей. Стосовно акції 9 березня, ми – одні з ініціаторів і організаторів громадського комітету опору "За правду!" Ми виступаємо проти безправних арештів міліцією українських патріотів. Саме завдяки нашим спільним зусиллям вдалося їх визволити. Ми завжди намагаємось бути в авангарді боротьби за українську справу, справедливість і добробут Української Держави.

– Які умови вступу і членства в МНК?

– Для того, щоб стати членом Молодіжного націоналістичного конгресу треба, виповнивши відповідну анкету, пройти ряд етапів підготовки. Насамперед – необхідно позбутися симптомів страху та усвідомити свою відповідальність, бути корисним в досягненні нашої мети, бути готовими виконувати доручення керівництва МНК та

сприймати наші програмові й ідеологічні засади. А відтак – активно включитися в діяльність Молодіжного націоналістичного конгресу.

– А вік членства?

– Згідно зі статутом, почавши з 14-ти років вік необмежений, бо є, крім дійсного, й почесне членство.

– Що ви хотіли б побажати українській молоді?

– Найперше усвідомлення, що від неї залежить майбутнє Української Нації і Держави. Ми маємо багатий досвід наших батьків, їхньої боротьби і праці за кращу долю українського народу, а тому ми маємо зберегти всі їхні духовні та матеріальні надбання і самим подбати, щоб всі ці надбання примножити й передати нашим дітям – майбутньому поколінню, на славу міцної, багаті, правової національної Української Самостійної Соборної Держави. І для здобуття такої омріяної Великої Української Держави мусимо докласти максимум зусиль. То ж я хочу побажати українській молоді сміливості, мудрості і мужності зробити те, за що покладали голови наші славні предки.

Вів розмову Юрій Атаманиук 16.9.2001 р. в м. Івано-Франківськ. "Вільна думка". – Ч. 49 (2670), 3 – 9 грудня 2001 р. (Австралія)

Бути українцем!

Що для нас сьогодні означає бути українцем? Напевне не багато співвітчизників задає собі це питання. І напевно не багато хто може дати на нього відповідь.

Бути українцем – це не просто мати окреслену відповідну етнічну чи державну приналежність. Бути українцем – це не означає ідентифікацію за мовною ознакою. В сьогоднішніх умовах бути українцем – значить усвідомлювати і нести відповідальність. Усвідомлювати і нести відповідальність перед Творцем, котрий волів щоби ми народилися українцями і вклав у це певний Вищий Сенс. Усвідомлювати і нести відповідальність перед предками, котрі дали нам життя, потом і кров'ю заповідали нам бути гідними, продовжити і довершити їхню працю, зберегти і примножити їхні здобутки. Усвідомлювати і нести відповідальність перед нащадками, для котрих ми зобов'язані забезпечити краще майбутнє і достойну перспективу.

Бути українцем – означає усвідомлювати і нести відповідальність перед Нацією, Родом, перед Україною – святою землею, на котрій ми народилися, на котрій ростемо і котрій належимо.

Ми маємо своїх Героїв, на яскравих прикладах Ідеї і Чину котрих маємо виховуватись самі і виховувати молодь. Естафетою переходить з покоління в покоління палаючий смолоскип боротьби за волю і прапор вірності Ідеї Нації. Боротьби правдивої і безкомпромісової. Прийшов наш час...

Тут і сьогодні ми повинні виконати своє історичне призначення, продиктоване глобальною і універсальною Національною Ідеєю, котра спрямована не в минуле, а в перспективу і полягає в:

- а) окресленні Національного Ідеалу, візії Нації;
- б) визначенні шляху досягнення Національного Ідеалу;

в) осягненні цього шляху.

Національна Ідея — ідея невпинного і всебічного розросту сили, слави, багатства і величі Української Нації і об'єднуватися треба не навколо тих, хто її лише декларує, а навколо тих, хто її реалізує.

Великі Ідеї народжують, мобілізують і об'єднують Великих Людей. Великі Люди продукують і здійснюють Великі Ідеї.

Українці свою історію писали не чорнилом, а кров'ю. Наша Національна Ідея творилася не в кабінетах, а на полях битв, перемогами і поразками, здобутками і втратами, її творили не науковці, а герої, предтечі, пророки.

Могутні князі та їх звитяжні дружинники, славні гетьмани, отамани та їх козаки, гайдамаки і опришки, Шевченко, Січові Стрільці, крутянці, воїни УНР, холодноярські повстанці, бойовики УВО і підпільники ОУН, командири і вояки УПА — червоною ниткою міцно пов'язано традицію боротьби і змагання, котра не дає згаснути вогнику віри і надії.

Бути такими, як вони. Дихати на повні груди. Жити повнокровно і змістовно. Бо з нічого не буде чогось, ніщо не може бути чимось. Робити не для того, щоб робити, а задля того, щоб зробити.

Не поза, а позиція, не демагогія, а ідеологія, не ефектність, а ефективність. Бути українцем — бути максималістом, бути націоналістом, бути якіснішим, принциповішим, гоноровішим, активнішим, розумнішим, сміливішим, освіченішим, сильнішим.

Сенс полягає в тому, що українці мають стати кращими, і тоді Україна стане кращою, тоді українцям стане краще. Тоді фортуна посміхнеться нам і ми переможемо.

м. Київ, 2002 р.

ІДЕОЛОГІЧНА ПЛАТФОРМА МНК

Молодіжний націоналістичний конгрес стоїть на ідеологічних засадах українського націоналізму і є складовою частиною українського націоналістичного руху під проводом революційної ОУН.

1. Український революційний націоналізм є чинний ідеалістичний світогляд і організований суспільно-політичний рух, який виростає з підвалин духовності українського народу, як синтез уявлень і вартостей, створених ним у процесі історичного буття.

2. Український націоналізм має автентичний характер і не наслідує жодних чужих взірців.

3. Український націоналізм стоїть на засадах традиціоналізму і поборює комунізм, космополітизм, лібералізм та інші соціальні доктрини, котрі нав'язують народам світу будь-які "універсальні моделі", суспільного устрою, не визнаючи їхнього права будувати своє життя згідно власних потреб і уявлень.

4. Український націоналізм не догматизує жодних схем суспільного устрою, з огляду на що не є ані "правим", ані "лівим",

5. В центрі світоглядних засад українського націоналізму лежить Ідея Нації – візія найвищого розвитку всіх її духовних та фізичних сил.

6. Нація є найвищою органічною формою існування народного організму, яка на ґрунті спільного пережиття історичної долі та невпинного устремління здійснитися в повноті силової натури характеризується усвідомленням власної

окремішності і спільною волею її складових жити на своїй етнічній території самостійним життям у власній національній державі, виходячи з усвідомлення Національної Ідеї.

7. Свідомим носієм Національної Ідеї виступає провідна верства – національна еліта, політична воля котрої відображає кореневі інтереси всього народу.

8. Нація є самобутня єдність минулих, сучасних і майбутніх поколінь співвітчизників, органічно пов'язаних спільною історією, мовою, культурою та історичною Місією.

9. Сенсом існування кожного народу є його власне покликання, історична Місія, яка реалізується через здійснення Національної Ідеї.

10. Головним чинником реалізації Національної Ідеї є націоналістичний рух – натхненна націоналістичним світоглядом соціально-політична сила, котра постає з духової та суспільної природи народу як відповідь на його найістотніші потреби, і діє під кермом його провідної верстви.

11. Український націоналістичний рух є всенароднім, інтегральним та власнопідметним. Всенародність його полягає в тому, що він заступає добро народу як цілості, без огляду на будь-які класові, регіональні, партійні чи інші вузько-групові або індивідуально-егоїстичні інтереси. Інтегральність його означає, що він прагне охоплювати народне життя у всіх його виявах, аби згуртувати всі здорові складники народу для здійснення Національної Ідеї. Власнопідметність українського націоналістичного руху впливає з того, що він спирається в своїй політиці на власні сили українського народу й засадничо відкидає орієн-

тацію на будь-які зовнішні потуги як таку, котра веде до узалежнення від їхніх цілей.

12. Умовою і засобом здійснення українським народом свого покликання є власна Національна Держава як форма організованого буття, котра з'єднує всі його складники в одну цілу систему, що забезпечує найбільш сприятливі умови для всебічного розвитку його духовних і фізичних сил.

13. Національною є та держава, котра відповідає істоті, виражає інтереси і об'єктивізує волю свого народу – етнічного господаря, спираючись і орієнтуючись у своїй політиці на його продуктивні верстви.

14. Україна стане Національною Державою лише тоді, коли в ній буде встановлено народоправний лад, заснований на засадах національної солідарності, соціальної справедливості, правового порядку та особистої відповідальності. Національна солідарність означає єдність і взаємодопомогу на основі усвідомлення тотожності вищих цілей нації й сенсу життя окремої людини. Соціальна справедливість передбачає відповідність прав і винагород кожного члена суспільства його обов'язкам і внескові у загальнонаціональну справу. Правовий порядок ґрунтується на справедливості, силі та сталості закону, однаково обов'язковому для всіх. Особиста відповідальність обумовить тріумф ідеалу людини-громадянина над тоталітарним нівелюванням особистості та егоїстичним самовідчуженням індивіда.

15. Фізичною передумовою нормального життя й здорового розвитку народу український націоналізм визнає поширення Української Націо-

нальної Держави на всі українські етнографічні терени, які складають нероздільну єдність його духовного світу і безумовне домінування у власному геополітичному просторі.

16. Сучасний український революційний націоналістичний рух виступає живим спадкоємцем героїчних змагань кращих синів Нації на всьому її історичному шляху і відчуває історичну відповідальність за долю Батьківщини тепер і в майбутньому.

ПРОГРАМОВІ ЗАСАДИ МНК

Світоглядовою основою і пріоритетною цінністю для Молодіжного націоналістичного конгресу є Українська Нація як найвищий тип органічної людської спільноти. Головною метою для нас є захист, розбудова Нації та її всебічний розвиток. Байдуже, а часто і вороже ставлення до долі українського народу і майбутнього Української Держави як до ймовірного конкурента за місце під сонцем із боку іноземних чинників і підривна діяльність "п'ятої колони" спонукає традиційно орієнтуватися насамперед на власні сили українського народу, мобілізовуючи та організовуючи їх.

Перспективу мають молоді і активні. Виховання нової генерації українців, натхнених Українською Ідеєю, жертвних, вольових, високоосвічених молодих людей – провідників юнацтва, суспільна активізація молодого покоління і його залучення до дієвої боротьби за волю і владу Української Нації, за силу і велич Української Держави є одним із найголовніших завдань сьогодення.

В результаті ґрунтовного аналізу ситуації та усвідомлення всієї відповідальності, котра спонукає не залишатися нас байдужими і кличе до дії, Молодіжний конгрес встановлює на даному етапі своєї діяльності такі напрямні та пріоритети:

ПРІОРИТЕТИ:

1. Оптимальною формою повноцінного існування Української Держави, котра б належним чином всебічно забезпечила потреби та інтереси Української Нації і стала гарантом її розвитку є геополітична надпотуга, котра стане суб'єктом світової політики і буде домінуючим культурогенним та стабілізуючим чинником в регіоні. Для всебічного розвою і консолідації Української Нації та підвищення добробуту нашого народу потрібна нова модель майбутньої України, спрямована на захист інтересів більшості населення України, в основу якої ляжуть традиційні духовні та національні цінності українського народу, зокрема, вікове прагнення соціальної і національної справедливості. Українська Держава повинна охоплювати всі українські етнографічні терени і змагати до поширення духовної, культурної, економічної експансії.

2. Україна потребує перемог. Успіх можливий лише за умови пертворення «малоросійського народонаселення» в могутню Українську Націю "єдиний структуризований, ієрархізований активний організм, котрий усвідомлює власну окремішність і змагає до захисту та реалізації власних національних інтересів і здійснення Місії «на грані двох світів творити нове життя". Це є свідомий цілеспрямований процес, важкий, але єдиний природний шлях не лише поступу, але і виживання.

3. Влада в Україні має здійснюватися виключно в інтересах українського народу, йому підпорядковуватися і ним контролюватися. За умови реального дотримання вищезазначених вимог форма декларованого державного устрою для нас є питанням другорядним.

4. Титанічна робота з розбудови Нації і Національної Держави, що є стратегічною ціллю організованого націоналістичного руху, можлива лише

через постання відповідних організаційних структур, що ставлять собі за мету і здатні здійснити це надзавдання.

5. Кожне відродження Нації починається з відродження її еліти. Тому нашим пріоритетним завданням є виховання і вишкіл молодого покоління українців на засадах національного патріотизму, жертвовності, солідарності, культивування лицарського духу героїзму, оптимізму і незламності, формування повновартісної, здорової фізично і духовно, освіченої, вольової і енергійної Особистості.

6. Усвідомлюючи те, що молодь – майбутнє Нації і від її належного виховання, освіти та ґартування залежить наступне постання і процвітаня національної Великої Держави, ми ставимо за мету створення розгалуженої багатофункціональної поміструктурної організаційної мережі, котра би охоплювала всі сфери молодіжного життя і комплексно б спонукала і сприяла формуванню нової генерації Українців – господарів на своїй землі і її захисників, котрі стануть взірцем і прикладом для наслідування.

7. Ідеологічною базою Молодіжного конгресу є чинний український націоналізм – як традиціоналістський ідеалістичний світогляд та інтегральний, всенародний, власнопідметний організований революційний рух.

8. Молодіжний конгрес активно протистоїть і всіляко поборює ті сили і чинники, котрі несуть національне, соціальне, духовне чи психологічне поневолення українському народові, звідки б ця загроза не йшла і в які б кольори не фарбувалася.

9. Молодіжний конгрес має стати авангардом, виразником інтересів та захисником прав української молоді.

НАПРЯМНІ ДІЯЛЬНОСТІ:

1. Побудова організації, як потужної сили, покликаної стати інтегруючим чинником і авангардом української патріотичної молоді на базі:

а) сформування і зміцнення провідного фахового активу організації;

б) залучення найактивнішого елементу української молоді до праці і вишколу в організації згідно інтересів, фаху, здібностей. Зміцнення і розширення відповідних внутріорганізаційних структур.

в) залучення найширшого молодіжного загалу до сфери впливу і діяльності Молодіжного націоналістичного конгресу;

г) утворення дієвої розгалуженої організаційної сітки на місцях і власної розвинутої інфраструктури;

д) зміцнення власної економічної та матеріально-технічної бази та урізноманітнення і активізація пропагандивно-агітаційної роботи.

2. Молодіжний конгрес змагає до зміцнення робочих контактів з ідейноспорідненими організаціями як в Україні, так і в світі. Молодіжний конгрес є ініціатором створення Блоку молодіжних патріотичних організацій, виступає за створення дієвого національно-патріотичного фронту в Україні та за її межами.

3. В рамках своєї діяльності Молодіжний конгрес змагає до творення розгалуженої мережі теоретично-аналітичних, спортивно-туристичних, культурницьких, інформаційних, пропагандивних, студентських, вишкільних, експертних, економічних, тощо структур.

4. Молодіжний конгрес культивує почуття патріотизму, солідарності, жертвності, активності та відповідальності. Організація будується за ієрархічним принципом на засадах дисципліни і на ґрунті усвідомлення призначення Організації і місці України.

ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ:

Складність і різноманітність проблем, котрі стоять перед Україною в цілому і перед українською молоддю та Молодіжним конгресом зокрема, потребує їх радикального і комплексного вирішення. Ми повинні докласти максимум зусиль для успішної і якнайшвидшої реалізації наших програмових засад.

1. До влади в Україні мають прийти патріотично налаштовані, високоосвічені порядні професіонали – вольові і рішучі інтелектуальні особистості, для яких інтереси Нації понад усе.

2. Держава має забезпечити якнайкращі можливості для реалізації її громадянами своїх національних, соціальних та духовних потреб та інтелектуально-творчих здібностей. Молодіжний конгрес активно протистоїть спробам перетворити молоду державу на "бананову республіку" – сировинний придаток країн Заходу і Сходу, постачальника дешевої робочої сили та всесвітній смітник шкідливих відходів.

3. Гарантом державної незалежності і соборності Української Держави має стати Українська Армія та готовність народу до захисту власної Держави. Молодіжний конгрес готує молодь до служби в Українській Армії, до захисту Батьківщини і змагає до збільшення військової потуги та бойового духу Української Армії, за підняття престижу Збройних Сил України та їх належного матеріального забезпечення.

4. Віки поневолення та геноциду, котрі тривають до цього часу, призвели до тяжкої демографічної ситуації. Нація в небезпеці! Молодіжний конгрес виступає за підняття ролі системи охорони здоров'я на відповідний рівень. Держава повинна стимулювати народжуваність. Для цьо-

го слід реалізувати програму захисту материнства і дитинства, всебічної підтримки молодих сімей, що мусить забезпечити національний приріст. Ми виступаємо за розгортання рішучої боротьби з поширенням наркоманії, пияцтва, молодіжної злочинності, за державну пропаганду здорового способу життя і підтримку спорту. Основою фізичного і морального здоров'я Нації є здоров'я родини. Турбота про зміцнення родини має стати державно пріоритетною.

5. Молодіжний конгрес виступає за впровадження концепції національного виховання та освіти, які ґрунтуються на традиційних засадах духовності і патріотизму. Національна школа повинна формувати всебічнорозвинену особистість, розвивати і закріплювати в молоді почуття патріотизму, національної єдності, бажання служити своєму народові і державі, виховувати молодь на засадах національного традиціоналізму. Молодіжний конгрес активно протидіє руйнуванню системи освіти та культури.

6. Молодіжний Конгрес вважає, що в галузі економіки вирішальну роль відіграє не стільки форма власності чи декларований економічний устрій, скільки продуктивність праці, яка залежить від її організації, механізмів стимулювання, впровадження передових технологій та високої виконавчої дисципліни. Зрештою, все визначає національна психологія в кожній конкретній державі. Молодіжний конгрес виступає за всебічну підтримку вітчизняного виробника та українського підприємництва.

7. Молодіжний конгрес виступає за радикальне припинення неконтрольованої міграції іноземців на терени України, виступає за стимулювання повернення на Батьківщину етнічних українців, що нині проживають за її межами.

8. Молодіжний конгрес виступає за жорстке обмеження діяльності на території України не-

традиційних псевдорелігійних конфесій, центри яких знаходяться за кордоном. Україні – помісну українську церкву!

9. Молодіжний конгрес виступає за відродження села і селянства, як традиційного носія етнічного і генетичного духу Нації. Держава має встановити протекторат над вітчизняними виробниками сільгосппродукції і обмежити дикий неконтрольований імпорт іноземного ширшепотребу.

Молодіжний конгрес виступає за заборону пропаганди через засоби масової інформації культу насилля, порнографії, статевих збочень, ідей ліквідації української державності.

Затверджено Установчим Збором МНК
10 лютого 2001р.

ЗМІСТ

Роман Коваль	
Слово, яке спонукає до дії	4
Політичний портрет	9
Ми йдемо!	10
Хлів чи палац?	13
Чи “відпустить” нас Росія?	16
Молодь і націоналізм	21
Поневолювачі душ	23
Пошук третьої категорії	26
Так хто розпалює міжетнічну ворожнечу?	29
Ми мусимо перемогти!	32
Хижий оскал російського імпершовінізму	37
Мистецтво володіти	40
Націоналізм і демолібералізм:	
два погляди на людину і суспільство	46
На революцію прийшли навіть боягузи	57
Про українську соборність	
та національну солідарність	60
Про міфи навколо молодіжного націоналізму	64
Ми, молоді українські націоналісти,	
прагнемо, щоб слово Україна в усьому	
світі вимовлялося з повагою	69
За кожним нашим словом повинна	
слідувати відповідна дія	73
Бути Українцем!	80
ІДЕОЛОГІЧНА ПЛАТФОРМА МНК	82
ПРОГРАМОВІ ЗАСАДИ МНК	86
ЗМІСТ	93

Віктор Рог
Молодь і націоналізм

Відповідальний за випуск

Василь Бойко

Редактор

Віктор Рог

Макет і художнє оформлення

Євгена Коваля

Підп. до друку 10.11.2002 р.

Формат 70x90/32. Папір офс.

Друк офс. Гарнітура Baltica.

Друк. арк. 8. Наклад 5200 прим.

Зам. 02-4

Видавництво «Діокор»

02125, Київ, б-р Перова, буд. 14,

тел./факс: 514 49 94

Книги можна замовити:

у **видавництві «Діокор»** —

02125, Київ, б-р Перова, буд. 14,

тел./факс: 514 49 94

та в **центральному офісі МНК** —

01034, Київ, вул. Ярославів Вал, 9 пом.4

тел. 234 70 20

Книжку видрукувано:

ВАТ «Книжкова друкарня наукової книги»

м. Київ, вул. Багговутівська, 17-21

